

Obnavljanje

Dosje X

THE X FILES

romansirao Everett Owens

***EVERETT OWENS – DOSJE X –
OBNAVLJANJE***

Everett Owens: Regeneration The X-Files™ © 1998 by Twentieth Century Fox Film Corporation

Romansirao Everett Owens prema TV-seriji Dosje X Chrisa Čartera, po epizodi Vince Gilligan & al.

izdavač

NAKLADA

RAST

Zagreb, Trešanja 36e tel/fax: 29 82 625

urednica Smiljana Jelčić Ivanošić

prijevod Andrej Malešević

lektura i korektura Dubravka Lampalov

kompjutorska obrada LOMBROSO

tisak

Tiskara Trešnja

U tvoje zdravlje...

Scully je podigla glavu Leonarda Bettsa na pladanj, pa sve skupa spustila na stol za autopsiju. Uzela je skalpel i diktirala u magnetofon.

»Slučaj broj 2268-97, Leonard Betts. Budući da ostaci nisu cjeloviti, sve primjedbe odnose se samo na odsječenu glavu.«

Scully započne autopsiju tako što je namjestila vrh skalpela iza desnog uha. Kad je pritisnula oštricu na hladnu kožu, oči Leonarda Bettsa naglo su se otvorile. Scully je odskočila, teško udišući i ispustivši skalpel. Rukama se uhvatila za grudi i duboko udisala, ne bi li smirila svoje zahuktalo srce. Zurila je u glavu na stolu.

Glava je uzvrćala pogled.

Prvo poglavlje

Kola hitne pomoći pitsburške gradske bolnice popela su se na vrh brda, a pulsirajuća svjetla i zavijajuća sirena presijecali su noć. Dežurna medicinska tehničarka za volanom, Michele Wilkes, manevrirala je kroz promet, zaokrećući u lijevo, pa u desno. Unatoč buci i gužvi oko nje, Wilkesine oči nisu skretale s ceste s godinama rada na tom poslu, takva discipliniranost postala joj je automatska. U ovako kasan sat petkom navečer, znala je da mora biti posebno pažljiva. Otkvačila je mikrofona radija i uključila ga.

»Na putu smo s muškarcem starim šezdeset i dvije, srčani udar. Približno vrijeme dolaska, za dvanaest minuta«, reče, potrudivši se da poruka bude što kraća.

Dispečer je odgovorio na isti način.

»Primljeno, PVD za dvanaest. Odjel za sudare spreman.«

Wilkes si dopusti pogled u zrcalo.

»Kako mu je, Leonarde?«

Leonard Betts, Wilkesin partner, bio je nagnut nad starijim crncem u stražnjem dijelu ambulantnog vozila, istodobno provjeravajući kucanje srca stetoskopom i digitalnim mjeračem.

»Do grla je u aligatorima«, mirno odgovori Betts.

Baš kad je to izgovorio, s monitora se začuje niz kratkih, prodornih bipova. Pacijent glasno uzdahne, pa se počne gušiti.

»Što je?« uzvikne ona. »Je li kap?«

Na osvrćući se na pitanje, Betts skine stetoskop i prisloni uši na čovjekove grudi. Zadovoljan onime što je čuo, odgovorio je. »Ne, nije kap.«

On posegne otraga u jednu ladicu i izvadi veliku potkožnu injekciju. Rastvorivši plastični omotač i skinuvši sigurnosni čep, Betts je zabije u čovjekov dušnik. Pacijentovo disanje u isti čas ponovno postane normalno.

Wilkes je iz kabine čula jednomjerne zvukove monitora i pitala se što se to upravo dogodilo.

»Što si učinio?« zapita svog partnera.

»Aspiraciju grudi«, objasni on. »Od napetosti pneumotoraksa imao je pritisak na srcu. Samo je izgledalo kao kap.«

Wilkes zatrese glavom, nijemo impresionirana. Nikada je nije prestajalo zapanjivati što, bez obzira na težinu situacije, Betts uvijek zvuči kao da liječi urasli nokat na nozi.

»Dobar pogodak«, reče ona, pazeći na cestu. »Kako si znao?«

Betts se dobro zagledao u svoga besvijesnog pacijenta, promatrajući čovjeka kao da bi mu mogao vidjeti kroz kožu. Konačno promrmlja: »Zato što umire od raka. Već mu je izjeo cijelo jedno plućno krilo.«

Wilkes je bila i te kako svjesna koju opremu dežurni medicinski tehničar ima na raspolaganju u ambulantnim kolima. Nije bilo načina da to Leonard uoči u tom trenutku.

»Kako si znao, Leonarde?« zapita ona, ponovno odmahujući glavom u čudu.

Ali Betts nije odgovarao. Nastavio je zuriti u čovjekove grudi. Wilkes se okrene da ga na čas pogleda. Htjela je znati kako je to učinio, kako to da je uvijek unaprijed znao stvari koje bi liječnici u bolnici potvrdili tek nekoliko sati kasnije. Glave okrenute unatrag, nije uočila kako se svjetlo semafora pred njom promijenilo od zelenog u crveno.

Keith Talent je mrzio ovakvu vrstu posla. Studentski tulum. Klinci su se parkirali sve odbojnik do odbojnika niz mirnu ulicu u predgrađu. Vjerojatno će osim njegovoga doći još tri ili četiri pauka, da odvoze Miate i Range Rovere što su obrublivali prilaze susjednih kuća. Ovo je bio već treći Talentov put, a prethodno je morao i izvući svoj automatski devetmilimetarski pištolj na nekog mišićavog momka koji mu se pokušao popeti u kabinu kad je vidio kako odlazi njegov džip. Ali išlo je brzo. Već je toliko puta prošao ovom rutom da je savršeno znao kako se pale semafori šezdeset kilometara na sat, pa se kočnica ne mora ni dodirnuti.

Talent je ugledao bljeskava svjetla djelić sekunde prije nego što je hitna pomoć uletjela u križanje ispred njega. Nagazio je na kočnicu s obje noge, ali znao je da se kreće prebrzo. Zadnja stvar koje se Talent uspio domisliti bilo je pritisnuti trubu.

Zvuk trube nagnao je Wilkes da hitro okrene glavu. Paukovi farovi osvijetlili su njezin profil trenutak prije nego što se vozilo zabilo u njezino. Od silovitosti sudara metal i meso razmrskali su se kao u eksploziji bombe. U kola hitne pomoći, koja su kretala prema sjeveru, postrance je udario pauk i odbacio ih tako da su otklizala bočno pod kišom staklenih krhotina, udarila u stup ulične svjetiljke i savila ga do polovice. Vrh ulične lampe se zatresao, pa onda srušio na olupinu, osvjetljavajući kabinu pauka u kojoj je Keith Talent ležao srušen na upravljač, trubeći i dalje.

Smučena ali svjesna, Wilkes odgurne vrata hitne pomoći i iskobelja se vani. Krv iz rane na njezinu čelu kapala joj je na odoru. Uхватила je ravnotežu tako što se pridržala o rastrgana vrata kola hitne pomoći.

»Leonarde?« pozvala je, ali odgovora nije bilo. Izuzevši trubu iz pauka, na napuštenoj gradskoj ulici bilo je tiho kao u grobu.

Wilkes se uputila do stražnjeg dijela vozila hitne pomoći i tamo našla širom rastvorena stražnja vrata. Uznemireno je pogledala unutra, gdje je vidjela pacijenta kako leži mrtav, privezan za prevrnuta krvava nosila. Na monitoru za praćenje rada srca vidjela se samo ravna plava crta kako titra na ekranu. Sva medicinska oprema zavoji, bočice, pumpice, vrećice - bila je porazbacana naokolo po odjeljku. No, Wilkes još nije vidjela svog partnera.

»Leonarde!« uzviknula je.

Okrenula se od olupine i pregledala mjesto događaja. Na kraju joj je pogled zapeo na paru nogu što se pružio na pločniku desetak metara dalje. Ostatak tijela, od pasa naviše, bio je zakriven redom stupića s kutijama za prodaju novina. Wilkes je zateturala prema tim nogama, sagnuvši se ispod kabela polomljenog stupa, te zaobilazeći kutije. Kad je to napravila, i ostatak tijela našao joj se na vidiku.

Ili barem njegov najveći dio.

Val mučnine pogodio je Wilkes i morala je rukom prekriti usta da ne bi povratila. Posrnula je, pa obujmila jednu od novinskih kutija i oslonila se o nju, te se prisilila da ponovno pogleda. Tijelo Leonarda Bettsa, u plavo-bijeloj odori, ležalo je pred njom, truhom okrenuto nadolje, u lokvi krvi što je prštala iz batrljka njegova vrata.

»O Bože. Leonarde!« jauknula je Wilkes, dok joj je tijelo bespomoćno drhtalo.

A onda ju je ugledala, tek koji metar dalje, uglavljenju između jedne automobilske gume i pločnika. Oči Leonarda Bettsa, otvorene i nepomične, zurile su u nju iz njegove odsječene glave.

Michele Wilkes stajala je na vratima mrtvačnice medicinskog centra Monongahela. Promatrala je kako je noćni dežurni dizao plahtu s tijela pacijenta kojeg je pet sati ranije trebala dovesti na intenzivni odjel. Sada, namjesto u intenzivnom, čovjek je ležao na plohi od nehrđajućeg čelika, u pretincu zamrzivača mrtvačnice. Dežurni je glatko ubacio leš u odjeljak i zalupio vrata. Brava je škljocnula s nekom prikladnom konačnošću, pomislila je Wilkes.

Najgori dan Wilkesina života skoro je bio gotov. U bolničkoj upravi su joj već i nešto ranije bili rekli da može ići, ali se ona nije radovala povratku u praznu kuću. Željela se kretati sve dok joj možda iscrpljenost ne omogući nekoliko sati sna. A sutra, znala je, neće biti nimalo bolje.

Wilkes je došla u mrtvačnicu da bi se pozdravila s Leonardom, najboljim partnerom kojem bi se bilo koji medicinski tehničar mogao nadati uvijek miran, uvijek na usluzi, uvijek precizan s dijagnozama. Leonard je možda bio usamljenik njih dvoje nikada nisu učinili ništa zajedno u društvenom smislu no, on joj se oduvijek sviđao i smatrala je da je sretna što je njegova partnerica. Wilkes nije bila sigurna je li joj laknulo ili je razočarana što je njegovo tijelo već bilo preparirano i uklonjeno kad je ona stigla. Gledala je dežurnoga kako ispunjava dvije etikete i umeće ih u sićušne procijepe ispod ručica na ladicama. Onda je pričekala dok dežurni nije nestao u susjednom uredu, pa je ušla unutra. Znala je da je njemu vjerojatno neugodno što je ona tu, ali ovo je jednostavno morala uraditi.

Wilkes je prešla preko blještavo bijelog popločanog poda do reda ladica zamrzivača u kojima su se nalazili nedavno preminuli. Tamo, na pustenoj etiketi, pisalo je ime: Betts, Leonard M. Ona vrškovima prstiju dodirne ladicu od nehrđajućeg čelika i prošapće: »Žao mi je, Leonarde. Tako mi je žao.«

XXX XXX XXX

Greg Jones bio je student prve godine medicine. A za razliku od nekih svojih prijatelja, svoju praksu shvaćao je ozbiljno, veoma ozbiljno. Možda je to bio razlog što je bio jedini student prve godine koji je bio spreman prihvatiti najmorbidniji od studentskih poslova: dežurstvo u mrtvačnici. Do sada se već naviknuo na šale. Kad bi se vratio s posla, njegovi cimeri, koji bi se baš ustali na doručak, odmah bi počeli.

»Je li sinoć na poslu bilo prilično mrtvo?« pitao bi jedan, započinjući igru.

»E, to se zove grobarska smjena«, uključio bi se drugi.

»Lako je njemu«, podrugljivo bi treći. »Mislim, što je najgore što mu se može dogoditi? Da netko oživi?«

Jonesu to nije smetalo; njemu se njegov posao sviđao. Samo bi bio volio da smisle nešto novo. Uglavnom je na poslu uspijevaobaviti mnoge stvari. A tu, u uredu mrtvačnice, više nego igdje drugdje, mogao je neometano učiti. Ipak, katkada bi ga tišina zasmetala. Zbog toga je na posao nosio walkman. Malo Rahmanjinova uvijek bi mu stvorilo pravu atmosferu, da može zaroniti u učenje anatomije. Okrenuvši stranicu knjige, Jones je počeo obilježavati naslov poglavlja kad je začuo nešto neobično, osim glazbe, neko tiho metalno šuškanje. Stišao je glazbu i pozornije poslušao.

Potmulu udarac.

Isključi walkman i skine slušalice. Jones se uspravi poput svijeće.

»Halo!« uzvikne on u polumrak mrtvačnice.

Čovječe, al' bi mi cimeri uživali, pomisli on. Konačno postajem paranoičan. Ponašam se ko prestrašeni z...

Jones poskoči sa sjedalice začuvši lupu iz laboratorija. Drhteći, on duboko udahne, pa ponovno uzvikne: »Hej? Ima li koga?« Kako odgovora nije bilo, on se usudi napraviti nekoliko koraka, oprezno zakrenuvši u glavnu prostoriju. No, zaustavio se kad je uočio da je jedna od ladica zamrzivača otvorena i prazna. Bilo je previše mračno da bi mogao pročitati etiketu, ali imena se sjećao; napisao ga je on sam, prije samo sat vremena Betts, Leonard M. Ušavši dalje u sobu,

Jones je prošao pored jednog stola. Ispod njega, na podu kod zamrzivača, nalazio se neki grumen veličine odbojkaške lopte, zavijen u bijelu plahtu.

Jones se osvrne unaokolo, pa se sagne da podigne plahtu. Ispod nje nalazila se natučena i skoro zamrznuta glava Leonarda Bettsa.

Kad je Jones ispustio plahtu, osjetio je kako mu se netko približava. Okrenuo se, ali nije bio dovoljno brz. Zadnje što je vidio bila je sjajna metalna šipka oruđe koje se u mrtvačnici upotrebljavalo za lomljenje kostiju podignuta iznad njega. Sjurila se dolje i Jones se srušio na zemlju. A zadnje što je vidio prije nego što je potpuno uronio u nesvijest bio je nečiji izobličeni lik u odrazu na čeličnom mrtvačkom zamrzivaču. Iako je odraz bio mutan, jedna je stvar bila sasvim bistra lik nije imao glave.

Drugo poglavlje

Forenzičarski tehničar prignuo se skroz do poda mrtvačnice, uperio svoj fotografski aparat u krvavu plahtu i snimio brojne fotografije iz neznatno različitih kutova. Glava, koju je plahta prošle noći skrivala, više nije bila tamo. Policijska detektivka u civilu bila je naslonjena na golemi čelični sudoper dok je ispitivala administratora koji je šest mjeseci ranije bio zaposlio Grega Jonesa.

»Sjajan radnik«, rekao joj je administrator. »Sjajan momak.«

Detektivka je to zapisivala iz čiste pristojnosti. Ovo nije vodilo nigdje. Jedan od njezinih uniformiranih policajaca, koji je stajao pored stola za preglede, upravo je dolazio do istih rezultata u razgovoru s još jednim službenikom, koji je tvrdio kako prošle noći nije zamijetio ništa neobičnoga. Ništa od toga nije iznenadilo detektivku. Medicinski centar Monongahela jedna je od najstarijih gradskih bolnica te, normalno, s jednom od najuspješnijih uprava. Jedan nestali leš u svakom slučaju spada u nešto neobično, ali nije to kao da im je nestalo Lindberghovo dijete. Onaj doista tajanstveni element u ovom slučaju, mislila je detektivka, to je crvenokosa agentica FBI-ja koja njuška po praznoj ladici zamrzivača u kojoj se do 03.30 ujutro nalazio pokojni Leonard Betts.

Ono što detektivka nije znala bilo je da je i specijalna agentica Dana Scully razmišljala na sličan način, iako je svoje dužnosti obavljala s uobičajenom temeljitošću. Scully je širom rastvorila četvrtasta srebrna vrata i povirila u prazni zamrzivač. Sa svjetiljkom na olovci osvijetlila je i najtamnije kutke ladice, bilježeći lokvicu krvi što se nakupila na mjestu gdje bi se obično trebala nalaziti glava. Scully je već otvorila više ladica u mrtvačnicama nego što je željela pamtiti, ali ovo je bio prvi put da je svjesno uočila njihove dimenzije. Odjeljak je bio dubok preko dva metra, nagađala je ali tek nešto preko pola metra visok. Bez prostora za manevriranje ne da je mrtvima trebalo puno prostora. Međutim, otisci stopala s unutarnje strane vrata dojmili su je se kao iznimno neobični. Jedan od forenzičkih tehničara otkrio ih je dok je zaprašivao iznutra crvenim

prahom. Ma kako to malo vjerojatno bilo, činilo se kao da su vrata odjeljka bila izbačena iznutra.

Scullyn partner, specijalni agent Fox Mulder, prišao je iza nje i zavirio u šupljinu.

»Zgodno«, rekao je, šaleći se. »Tko bi to poželio izaći?«

»Vjerojatno onaj kome se sinoć dogodilo da ga zaključaju unutra«, odgovori Scully.

Mulder otvori dosje slučaja kojeg je nosio sa sobom.

»Dakle, to je onda Leonard Morris Betts, tridesetčetverogodišnjak. A ono što vjerojatno treba držati na umu jest da je g. Betts, kad su ga sinoć donijeli, bio obezglavljen.«

Mulder se vrati svojim bilješkama.

»Dekapitacija u sudaru ambulantnih kola. On je bio medicinski tehničar za hitne slučajeve u ovoj bolnici. Očito, veoma cijenjen: niz pohvala u mjesnim novinama.«

Scully je slušala, nesigurna u značenje svega toga, te ne smatrajući to naročito intrigantnim.

»Što je bilo sa sinoćnjim noćnim dežurnim u mrtvačnici?« upita ona.

Mulder ponovno provjeri bilješke.

»Netko ga je onesvijestio i ukrao mu odjeću. Nije vidio tko je to bio. Alarmi se nisu uključili, što znači da provale nije bilo.«

Scully kimne, čekajući, ali Mulder nije imao ništa više za reći. Ona slegne ramenima: »I?«

»Čudno, ha?«

Scully je razmotrila činjenice, ali istina je bila da njoj to nije bilo tako čudno.

»Mulderu,« upitala je, »kog vruga mi radimo ovdje?«

On se nasmiješi.

»Jesam li spomenuo da g. Betts nije imao glave?«

»Da, jesi«, odvratila Scully. »I nadam se da ne pokušavaš reći kako je bezglavo

tijelo nogama izbilo vrata i izvuklo se iz zamrzivača mrtvačnice.«

Mulder nevino slegne ramenima.

»Pokušavaš li?« zapita Scully, mršteći obrve. »Jer ovo je očito samo bizaran pokušaj prikrivanja.«

»S kojim se htjelo prikriti... što?« mirno upita Mulder.

»Ja bih rekla da se radi o krađi leša radi prodaje. Nestašica je tijela za nastavničke potrebe u medicinskim školama.«

Mulder je klimao glavom kao da je već o tome razmišljao, ali Scully je završila svoju misao.

»Beskrupulozni nabavljač za škole mogao bi dobrano platiti. Bez postavljanja pitanja.«

»A zašto bi onda uzeo čovjeka bez glave, a za sobom ostavio mnoštvo cijelih tijela?« upita Mulder.

Prije nego što je Scully mogla odgovoriti, jedan mladi uniformirani policajac prišao je Mulderu.

»Gospodine?« upitno je zaustio ne želeći prekidati dvoje federalnih agenata. Mulder se okrene prema njemu. »Oni video snimci koje ste tražili. Mislim da smo pronašli nešto.«

Mulder i Scully pođoše za policajcem, koji žustro prođe pored posloženog reda ladica zamrzivača do jednog od stolova za pregled, pa izvadi šest crno-bijelih fotografija veličine 8 x 10. Zrnate snimke prikazivale su nekog muškarca, samo s leđa, kako tumara napuštenom bolnicom i izlazi u noć.

»To je iz kamere u prostoriji za hitne slučajeve, snimljene su jutros u četiri i trinaest«, objasni policajac.

Scully uperi prst u najjasniju fotografiju.

»Eto ti počinitelja,« reče ona Mulderu, »u ukradenoj uniformi.«

Mulder podigne fotografiju sa stola i primakne je bliže očima.

»Čini se da je tako,« reče, »iako se na žalost s ovih slika ne može puno više doznati.«

Bilo je nečega čudnog na tim fotografijama, što je mučilo Muldera. Na svakoj je čovjek bio zaklonjen, ili nekom maglicom ili odsjajem na objektivu, a naročito njegova glava. To zamagljenje je na fotografiji prekrivalo samo čovjekovu glavu i nigdje se drugdje nije vidjelo, a mjesto gdje je snimljen kao da s time nije imalo nikakve veze.

Mulder to pokaže policajcu.

»Što je ovo mutno?«

Policajac se prigne bliže.

»Loš video«, odgovori on. »Sigurnosni sustav nije složen od najbolje opreme.«

Mulder je kimao policajcu, ali Scully je prepoznala taj pokret. Značio je: 'U krivu si, ali neću tratiti svoje vrijeme na raspravljanje s tobom.'

Iznenada se Mulder dosjetio nečega potpuno drugog, što nije imalo nikakve veze s nejasnim fotografijama.

»Ako je ovo tip kojeg tražimo, što je učinio s lešom kojeg je ukrao? On ne nosi ništa.«

»Možda se prepao nečega, pa je bio prisiljen ostaviti ga«, nagađala je Scully.

»Scully, sve je temeljito prečešljano. Gdje bi mogao sakriti tijelo odrasla čovjeka, a da ga nitko ne može pronaći?«

Scully je kratko promozgala o tom pitanju, pa je shvatila kako je to jednostavna zagonetka za nekoga tko je poput nje proveo mnogo vremena okružen mrtvim tijelima.

»Pokazat ću ti«, rekla mu je.

Nekoliko minuta kasnije, Mulder se našao u malenoj bijeloj prostoriji od betonskih blokova u bolničkom podrumu, zagledan u žutobijeli znak za opasnost na kojem je pisalo medicinski otpad. Postrojenje za uništavanje, koje je podsjećalo na divovsku bačvu, zauzimalo je većinu prostora u sićušnoj sobici. Scully progovori dok je privezivala plavu bolničku pregaču.

»Sve bolnice imaju neko mjesto za preradu medicinskoga otpada«, objasnila je. Spustila je štitnik za oči ispred lica i počela navlačiti gumene rukavice duge do ramena. »U ovom se postrojenju uništavaju kirurški ostaci: amputacije, odsječeni tumori. Prvo se samelju, pa spale mikrovalovima. Ostatak je sterilni gar koji se upotrebljava pri izgradnji cesta.«

Mulder je prekrižio ruke na prsima i nelagodno se prebacivao s noge na nogu.

»Onda tu neće biti nikakvih ostataka po kojima bismo išta mogli otkriti«, pretpostavio je.

»Ovisi«, reče Scully, »o tome kako često uništavaju svoj otpad. Imamo li sreće, bit će to samo po jednom u nekoliko dana.«

Scully otkračuna vrata postrojenja za uništavanje i začuje se šušanj kad se razbio pečat za hermetičnost. Rastvorila je teška vrata i ručnom lampom osvijetlila unutrašnjost. Svjetlost je otkrila bezbrojne zapečaćene plastične vreće, od kojih je svaka sadržavala neki krvavi dio tijela, različitih veličina.

»Imamo sreće«, reče Scully.

Mulder nije imao isti osjećaj. Nije želio gledati, ali znatiželja ga je prisilila. Učinilo mu se da je ugledao nožni palac, pa je zadržao od gađenja.

»Koliko si sigurna u sve ovo, Scully? Stvarno, stvarno sigurna?«

Scully stisne zube i uvuče ruku sve do lakta, temeljito opipavajući naokolo. Mulder osjeti mučninu od gnjecavih i ljigavih zvukova. Scully se nagne još više naprijed, očito frustrirana.

»Pazi tamo«, pecne je Mulder.

Scully nije na njega obraćala pozornost, već se napela da posegne još dublje.

»Mislim da ćeš mi ovdje morati pomoći«, najavi mu. »Tvoje su ruke duže.«

Za nekoliko minuta Mulder je već bio oklopljen odgovarajućom zaštitnom opremom. Nevoljko je prišao Scully ispred otvorenog stovarišta otpada. Odvažno je uvukao ruku unutra i počeo opipavati. Pretraživanje se u tišini nastavilo nekoliko minuta, a onda je Mulder, tržnuvši se, progovorio.

»Mislim da sam pronašao igračku iznenađenja.«

Zastenjao je, pokušavajući izvući predmet s dna komore. Kad ga je uspio izvući na vrh, Scully ga osvjetli ručnom svjetiljkom.

»Leonard Betts«, potvrdi Scully, prepoznavši lice iz dosjea.

»Barem njegova glava«, objavi Mulder, »ali gdje mu je tijelo?«

Mulder spusti glavu dolje, pa on i Scully nastave opipavati po spremištu, zaranjajući duboko u badanj mesa.

»Ovdje ga nema, Scully«, izjavi Mulder, izvlačeći svoje ruke. »Nema dovoljno prostora.«

Scully je nastavila traženje dok je Mulder svukao rukavice, pa postavio pitanje:

»Što ako se on nije riješio tijela, Scully? Što ako ga je nekako uspio izvući odavde?«

»Zašto bi onda trošio vrijeme na to da se riješi glave?«

Mulder je razmišljao o tome dok je odrješivao svoju laboratorijsku pregaču.

»Možda odgovor leži ovdje«, reče pokazujući odrezanu glavu koja se nalazila na vrhu brežuljka dijelova tijela. »Nešto što ti možeš provjeriti.«

Scully je nastavila metodički pregledavati kantu za otpatke dok je govorila Mulderu.

»Već znamo kako je umro: u prometnoj nesreći. Što se tu više ima doznati?«

»Možda ništa«, mozgao je Mulder. »Ali ovo je otprilike sve na što se možemo osloniti u ovom trenutku. Zašto ne potražiš neko mjesto gdje bi mogla pregledati glavu Leonarda Bettsa?«

Scully se osvrne prema svom partneru, svjesna toga koliko on željno čeka da izađe iz ove prostorije.

»A što ćeš ti za to vrijeme?« upita ona.

»Provjeriti Bettsovu kuću. Znamo kako je umro, želim vidjeti gdje živi.«

»Gdje je živio«, naglasi Scully.

»Živio«, ponovi Mulder.

Treće poglavlje

Digitalni ispisi na laboratorijskim mjeracima istitrali su mnoge brojke prije nego što su se zaustavili na težini. Scully, odjevena u zaštitno odijelo i radeći sama, podigla je glavu Leonarda Bettsa na pladanj, pa sve skupa spustila na stol za autopsiju.

Uključila je svoj magnetofon i počela diktirati. Mikrofon je bilježio i Scullyn glas i zveckanje metala o metal dok je raspoređivala svoje instrumente po stolu.

»Slučaj broj 2268-97, Leonard Betts«, staloženim je glasom rekla Scully. »Budući da ostaci nisu cjeloviti, sve primjedbe odnose se samo na odsječenu glavu. Težina: šest kilograma.«

Scully je započela vizualni pregled glave, okrećući je prstima u rukavici.

»Ostaci ne pokazuju znakove mrtvačke ukočenosti ni utvrđenog bljedila.« Scully rastvori očne kapke. »Niti rožnice ne djeluju zamagljeno. To se čini u suprotnosti sa svjedočanstvom o vremenu smrti, sad već...« Scully pogleda sat na zidu laboratorija, »...prije devetnaest sati.«

Scully se zamisli o tom fenomenu. Čitala je o slučajevima u kojima su tijela pokojnika ostajala izuzetno očuvana danima nakon smrti, ali to je bilo pod specifičnim klimatskim uvjetima ili u slučajevima mumifikacije.

Ova glava ni slučajno ne bi smjela izgledati ovako... Scully se trsila da pronađe pravi pridjev, a onda se zadovoljila sa ...ovako dobro. Podigla je skalpel i nastavila diktirati.

»Počet ću s intermastoidnim rezom.«

Scully je namjestila vrh skalpela iza desnog uha Leonarda Bettsa i spremila se povući ga do vrha skalpa. Kad je pritisnula oštricu na hladnu kožu, oči Leonarda Bettsa naglo su se otvorile.

Scully je odskočila unatrag, hitro uvlačeći zrak i ispustivši skalpel, koji je zveknuo o odvod na podu. Rukama se uhvatila za grudi i duboko udisala, ne bi li smirila svoje zahuktalo srce.

Scully je zurila u glavu na stolu pred njom. Ona je pogled uzvraćala, razrogačenih očiju i nepokretna.

Ništa.

Scully je znala da to nije umislila. Bettsove oči zurile su u nju. Kad je napravila korak naprijed, ohrabrujući se da nastavi s autopsijom, otvore se Bettsova usta. U početku je pokret bio skoro neprimjetan. Onda su se usta opet zatvorila.

Drhteći, Scully je gledala kako se oči Leonarda Bettsa polako sklapaju.

Upravitelj malenog kompleksa zgrada, u kojemu je živio Leonard Betts, pozvao je agenta Muldera da s njime stubištem pođe gore. Rekao je Mulderu isto što i policajcu s kojim je razgovarao preko telefona: da je Betts bio tih i miran, da je plaćao najamninu na vrijeme, te da bi rado imao što više takvih stanara.

Mulder je uočio vrata na prvom katu, na kojima je bilo zalijepljeno sjajno metalno D.

»Ovaj tu?« upitao je.

Upravitelj je odgovorio gundanjem, pa izvadio ključ s automatske alke što mu je visjela za pojasom.

Prigušeni zvuci muškog razgovora, nakon kojeg je uslijedilo zveckanje ključa u bravi, bili su jasni i glasni liku koji se skrivao u sjeni zamračenog stana. Prije nego što su se vrata otvorila, tiho je jurnuo iz sobe prema kupaonici.

Trenutak kasnije, agent Mulder bio je u stanu, zadovoljan što upravitelj nije inzistirao na tome da ga prati.

»Hvala«, rekao je postarijem čovjeku, koji je kimnuo i uputio se natrag stubištem.

Mulder je upalio svjetlo i zatvorio vrata prije nego što se osvrnuo unaokolo. Nije bilo ničega otmjenog u stančiću Leonarda Bettsa. Njegovo pokućstvo jedan krevet, stol i tri sjedalice bilo je one vrste zbrčkane zbirke kakva se kupuje na garažnim rasprodajama ili u dućanima rabljene robe tipa sve po deset dolara.

»Spartanski« bi bio velikodušan opis dekora, da nije bilo nekoliko polica za knjige koje su prekrivale cijeli jedan zid stana. Same knjige većinom su bile tvrdo uvezane medicinske knjige.

Mulder je prešao prstom po hrptovima nekolicine prije nego što je izašao iz dnevnog boravka i pošao u kuhinju. Na šanku koji je razdvajao dvije prostorije nalazio se mali, uokvireni novinski članak. U naslovu je pisalo kako je Betts proglašen najboljim medicinskim

tehničarem hitne pomoći te godine. Članak je uključivao i sliku mrkog Leonarda Bettsa u sakou s kravatom.

Spustivši ga, Mulder prođe kroz kuhinju, na putu prema kupaonici. Upalio je svjetlo, pa stao kao ukopan.

Kada je bila puna neke tamne, crvenkastosmeđe tekućine. Mulder je prvo pomislio da bi to mogla biti krv. Onda je primijetio da se tekućina prelila preko kade i razlila po pločicama.

U tim manjim lokvicama mogao je vidjeti da je tekućina rjeđa od krvi, a bojom pomalo nalik čaju. Mulder je pogledom pratio trag lokvica. Vodio je od poda kupaonice na zahodsku školjku, pa na dasku otvorenog prozora. Hrpa umrljane odjeće nalazila se na podu. Znao je gdje ju je već vidio.

Mulder priđe prozoru. Na prozirnim zavjesama nalazile su se istovrsne mrlje. Pogledao je po ograđenim dvorištima susjedne stambene četvrti. Čuo je pse kako laju i zapitao se nije li mu upravo umaknuo taj netko ili nešto koji je ostavio te tragove.

Mulder se okrene i čučne pored kade, kako bi pogledao iz bližega. Oklijevajući, umoči prst u tekućinu, protrlja je prstima, pa onjuši. Učini mu se da prepoznaje miris. Sagnuo se i otvorio ormariće ispod umivaonika. Unutra je našao nekoliko polulitarskih boca antiseptične otopine joda.

Dok je zastao da razmisli o tome čemu bi mogla poslužiti kada puna otopine joda, zazvoni njegov mobitel.

»Halo«, odsutno se javio, ponovno pogledavši kroz otvoreni prozor.

XXX XXX XXX

Na drugoj strani telefonske linije, Scully je hodala naprijed-natrag po laboratoriju na patologiji Monongahele.

»Ja sam«, rekla je čim je Mulder odgovorio. »Našla sam se u nekakvoj jedinstvenoj situaciji.«

»Što si otkrila?« zapita Mulder.

»Uf, ne puno, za sada«, rekla mu je Scully. »Skenirala sam ostatke Leonarda Bettsa već četiri puta. Svaki put dobivam nejasnu sliku. Kao da je zamagljena.«

»Isto kao i snimke sa sigurnosnog videa«, primijeti Mulder.

»Da, ali ovo je vrhunska tehnologija, a tehničari mi kažu da stroj radi savršeno.« Scully se mrštila. Rezultati su je frustrirali. »Kažu da bi ovakvo izobličenje slika mogla izazvati samo neka vrsta radijacije, iako ja ne vidim kako ili otkuda bi mogla izvirati.«

Scully je čekala da Mulder odgovori. Znala je da on pokušava probaviti ovu novu obavijest.

»Što je tvoja obdukcija otkrila?« upita on konačno.

Scully obori pogled. Bilo joj je drago što Mulder nije tu da vidi kako joj je neugodno.

»Ja je, hm, zapravo, još nisam ni napravila.«

»Zašto nisi?« upita je Mulder, znatiželjan, ne ljut.

Scully se nelagodno osvrne i provjeri da se u slušnom dometu oko nje ne nalazi nijedan od laboratorijskih tehničara.

»Naišla sam...« Scully se prisili da duboko udahne, pa poče iznova. »Naišla sam na ekstremno neuobičajenu galvansku reakciju na autopsiju.«

»Glava se pomaknula«, reče Mulder, istodobno prevodeći njezine riječi. Scully nije znala treba li biti zahvalna ili nezadovoljna time što on nije zvučao iznenađeno.

»Ona mi je...« Scully protrese glavom. Nije mogla vjerovati da izgovara ove riječi »...namignula.«

Pohitala je opovrći svoje riječi i ponovno je počela hodati. »Mislim, to je samo galvanska reakcija rezidualna električna aktivnost, pohranjena kemijski u mrtvim stanicama. Ali, uh...«

»Trepnula ili namignula?« prekine je Mulder.

Scully je mogla zamisliti značajni smiješak na licu njezina partnera. Pomalo ljuta, ona se namršti, jer je Mulder nastavio s bockanjem.

»Ne želiš mi valjda reći da je živa, zar ne, Scully?«

Scully glasno izdahne u svoj telefon. »Ne, Mulderu. Sasvim ti sigurno ne govorim to.«

»Je li ti uopće palo na pamet da bi možda mogla ne biti sasvim mrtva?«

»Što hoćeš reći, Mulderu?«

»Ja sam sada u stanu Leonarda Bettsa. Odjeća što ju je nosila ona osoba s video snimaka nalazi se ovdje na podu, Scully. A čini se da je onaj tko ju je nosio ovdje bio kao kod svoje kuće.«

Mulder je pregledao dnevni boravak, pa se vratio u kupaonicu te zaključio: »Možda je i bio.«

Scully se tupo zagledala ispred sebe.

»Leonard Betts?« upitala je. »Bez svoje glave?«

Tisuće zafrkantskih odgovora proletjeli su joj umom, ali Scully je imala uznemirujući osjećaj da joj partner govori ozbiljno. »Mulderu, ne znam čak ni kako bih ti odgovorila na ovo.«

Mulder slegne ramenima. Znao je kako sve to zvuči. »Za svaki slučaj,« rekne joj, »zatražit ću od mjesne policije da nadzire ovu zgradu. Onaj tko je tu bio može se i vratiti. Javit ću se.«

Mulder isključi svoj mobitel i spremi ga u džep. Kad je izašao, za sobom je zalupio vrata kupaonice. Od vibracije, tekućina u kadi lagano se namreškala.

Nekoliko trenutaka kasnije, jedan mjehurić izađe na površinu vode. Potom dva mjehurića. Pa tri. Nešto se uzburkalo na dnu otopine joda, pa se tekućina zapjenila na sve strane.

Onda je, polako, na površinu izronila mrtvački bijela glava, a jedno muško lice tiho se napola pojavilo iznad površine lica Leonarda Bettsa.

Ali s crtama lica nešto nije bilo u redu. Uši su bile sasvim priljubljene uz glavu, nos jedva da se izdizao s ostatka lica. Voštana koža išla je sve do usta, koja su bila bez usana.

Obrva nije bilo. Same zjenice bile su sićušne, a kad je rastvorio vjeđe, oči su se poput ping-pong loptica micale naprijed-natrag, razgledavajući okolinu, žive i svjesne.

Četvrto poglavlje

Michele Wilkes dobila je dva tjedna bolovanja da bi se oporavila od ozljeda zadobivenih u sudaru. Otišla je na jedan dan, sjedila i ležala kod kuće, pa je onda nazvala i rekla da se vraća sljedećeg jutra. Lice joj je još uvijek bilo ljubičasto oko očiju i preko desnog obraza. Leptirasti zavoj pokrivaio je ranu na njezinu čelu.

Još jednom je napunila plastičnu šalicu kavom u bolničkoj prostoriji za odmor, pa izašla kroz dvostruka vrata hitne službe. Na putu prema ambulantskim kolima začula kako je netko poziva.

»Michele?«

Michele Wilkes se lecne na taj zvuk. Još uvijek je bila malo napetih živaca. Priđe joj zgodan muškarac u dugom tamnom ogrtaču. Rastvorio je lisnicu da joj pokaže svoju značku.

»Michele Wilkes?« upitao je.

»Da?« odgovorila je Wilkes, bacivši pogled na iskaznicu s fotografijom.

»Ja sam agent FBI-ja Mulder. Vi ste bili partnerica Leonarda Bettsa?« Mulder je s izraza ženina lica mogao pročitati da jedva zadržava osjećaje. Njegov glas poprими mekši ton.

»Rekli su mi da ćete se danas vratiti na posao.«

Wilkes kimne i uspije se neznatno nasmiješiti.

»Da. Pomislila sam da bih se trebala vratiti natrag u sedlo«, reče ona.

Mulder joj uzvratí osmijeh. Znao je da njoj ovo neće biti lako, ali ona je posjedovala obavijesti koje je on očajnički trebao.

»Vi ste zabilježeni kao osoba odgovorna za uklanjanje ostataka Leonarda Bettsa.«

Wilkes kimne. »On nije imao obitelji ni prijatelja, koliko ja znam.«

»Osim vas?« ubaci se Mulder.

Wilkes kratko promisli o tom pitanju. Rastuži je odgovor do kojeg je došla. »Bio mi je drag, ali mu nisam bila prijateljica. Nije puštao da mu se ljudi toliko približe.«

Wilkes načas odvrati pogled i ugleda svoj odraz u retrovizoru kola hitne pomoći. Modrice je podsjete na vrijeme od prije nesreće.

»Nisam sigurna ni bih li se mogla nazivati njegovom partnericom«, reče Mulderu. »Uglavnom sam se trudila da mu ne smetam.«

Ova se primjedba Mulderu učini neobičnom ne toliko same riječi, već način na koji ih je izgovorila.

»A zašto?«

»Nisam mu bila potrebna«, reče ona bez zamjeranja. »Njemu zapravo nitko nije trebao. Leonard je bio najnevjerojatniji medicinski tehničar. Znao je dijagnosticirati bolest bolje i od jednog liječnika kojeg sam ja vidjela. Znao je ono kad se za nekoga kaže da samo jednim pogledom može uočiti što nije u redu.«

»A-ha«, kimne Mulder.

»Leonard je to mogao. Pogotovo kad se radilo o tumorima. Uvijek sam mu govorila da je trebao postati onkolog ili tako nešto. Čak je vikendima volontirao na odjelu za rak. Čitao je pacijentima, i slično.«

Ove novosti potaknule su Mulderovu znatiželju. Pospremio ih je u umu, pa nastavio s ispitivanjem.

»Možete li za njega još nešto reći? Nešto neobično?«

»Ne«, odgovori Wilkes, odmahujući glavom. Potom se jače zamislila, pa dodala: »Nije nikada bio bolestan. To je uvijek bilo prilično zapanjujuće. S obzirom na naš posao, znate. On je bio slika i prilika zdravlja.«

»Nikada se nije ozlijedio na poslu?« upita Mulder.

»Ne. Nikada. Mislim, sve do...« Wilkes izgubi glas. Mulder požuri ispuniti prazninu.

»Da, znam«, rekne, trudeći se zvučati što suosjećajnije.

Wilkes pogleda Muldera prije nego što je nastavila.

»Oprostite,« rekla mu je, »ali zaista ne znam kakve ovo ima veze s time što je netko ukrao Leonardovo tijelo. Mislim, zvuči skoro kao da je Leonard pod istragom.«

Mulder je pogleda nekakvim nervoznim pogledom koji je bio u suprotnosti s njegovim nemarnim smiješkom. »Ne, ne. Zahvalan sam vam što ste me otrpjeli«, uvjeravao ju je. »Hvala što ste odvojili vremena za mene.«

Mulder se okrene i otiđe. Wilkes ga je promatrala dok je odlazio, pitajući se o čemu se sve to radilo.

Istodobno, u bolnici, Scully je promatrala kako se odrezana glava Leonarda Bettsa pojavljuje iz čeličnog badnja punog guste, sirupaste tekućine. Iz badnja se dizala para. Električno vitlo postavljeno iznad spremnika škripalo je dok je nastavljalo izvlačiti odrezani ekstremitet. Glava je sada bila obložena nečime što je nalikovalo prozirnoj plastici.

Scully je provela cijelo jutro u laboratoriju patologije na Monongaheli pripremajući ovaj postupak. Nije stvarno očekivala da će se pojaviti i Mulder, ali stigao je baš kad su ona i bolnički patolog čovjek lišen humora započeli test. Sad su ona i njezin partner zurili u glavu s koje je kapalo.

»Jel' se ovdje pokladnicama pravi glazura?« upita Mulder.

Ignorirajući ga, Scully objasni što je to što čini. »Ovaj postupak naziva se biopolimerizacija. U biti to je proces mumifikacije putem visoke tehnologije. Ostaci se umoče u epoksiju. Kad je obrađen, primjerak može biti razrezan radi ispitivanja.«

»Ili se,« primijeti Mulder, »dobije lijepi pritiskivač za papir.«

Scully poprijeko pogleda svoga partnera i uzdahne. »U svakom slučaju, uskoro bih ti trebala moći dati neke rezultate autopsije.«

Na kraju su ona i patolog proizveli uzorak kojemu su smjerali: uzdužni presjek glave Leonarda Bettsa, tanak poput lista papira. Patolog je podigao uzorak smješten u staklenom okviru. Mulderu je to izgledalo uznemirujuće, poput mesnog odreska u obliku lubanje.

»Počinjem s vanjskim režnjom vašega g. Bettsa,« reče patolog, »onoga s prednjeg dijela.«

Dok je govorio, patolog je smjestio golemo staklo ispod velikog mikroskopskog povećala i povirio kroz okular. Namjestio je žarište, a njegove su se obrve nabrale od zbunjenosti.

»Dakle, ovo je stvarno čudno«, promrmlijao je ispod glasa.

»Što?« upita Scully.

»Ima li slika kakvu neispravnost?« želio je znati Mulder.

»Na neki način«, odgovori patolog. »Evo, pogledajte sami.« Uključio je spoj na video koji je bio priključen na okular, te uključio i

monitor. Mulder i Scully se približiše, a slika povećanog uzorka prikazala se na ekranu.

Mulderu to nije predstavljalo ništa ljubičasto obojane uokvirene stanice koje su mu izgledale kao grozd sira. Za Scully, slika je značila puno više od toga.

»O, moj Bože«, reče ona zapanjeno. »Cijeli mu mozak izgleda kao jedan golemi glikom.«

Tu je riječ Mulder prepoznao. »Imao je rak?« upita.

»Bio je prošaran rakom«, odgovori Scully. »Svaka stanica u ovom uzorku, u biti svaka stanica u njegovoj glavi i njegovom mozgu, sve izgleda kancerogeno. Potpuno je prožeto.«

To Mulderu nije imalo smisla. »Može li itko živjeti u tom stanju?«

»Živjeti?« otfrknuo je patolog. »Ovo stanje, po mojem iskustvu, uopće nije moguće. Ovaj bi čovjek bio mrtav davno prije dosizanja ovako ekstremnog stupnja metastaziranosti.«

»Kako to onda objašnjavate?« Mulder postavi pitanje koje se već nalazilo na vrhu Scullyna jezika.

Patolog slegne ramenima. »Možda je proces polimerizacije nekako izobličio uzorak.« On ponovno baci pogled kroz mikroskop. »Mi možda ne vidimo točno ono što mislimo da vidimo.«

Mulder gricne vršak svoga palca i zagleda se u video ekran. »Ili, možda,« nagađao je on, »tek sada, zapravo, to po prvi put vidimo jasno.«

»Na što smjeraš?« upita Scully.

Mulder se malo nasmiješio i podigao svoje obrve. On pokaže uzorak pod golemim staklom. »Na to da jedan od ovih ponesemo sa sobom.«

XXX XXX XXX

Michele Wilkes uključila je žmigavac za lijevo i skrenula kolima hitne pomoći na cestu što je vodila prema bolničkom parkiralištu. Bio je to naporan dan za tehničare hitne pomoći, čiji su glasovi neprekidno komunicirali s dispečerima tijekom cijeloga puta. Wilkes ih je slušala, a onda je preko zvučnika čula vozača kojeg je poznavala.

»Monongahela, 136 na putu s dvadesetogodišnjim muškarcem. Vidljivih ozljeda nema. Disanje zaustavljeno. Bez reakcije na pokušaje oživljavanja. Molim upute.«

Wilkes nije mogla a da ne pomisli kako bi Leonard znao što bi trebalo učiniti.

Glas dispečera ponudio je potrebnu uputu tom vozaču.

»Jedan trideset i šest. Provjerite nisu li zapriječeni dišni putovi.«

Standardni postupak, pomisli Wilkes. Svaki medicinski tehničar koji je nešto naučio to bi već i obavio.

Nastavila je slušati radio dok je parkirala ispred ulaznih vrata odjela za hitne slučajeve. Njezin novi partner sjedio je otraga i brinuo se za tridesetogodišnjeg vatrogasca koji se nagutao previše dima. Wilkes je parkirala dok je drugi medicinski tehničar pripremao pacijenta za iskrcaj.

Glas prijašnjeg vozača s radija probio se baš kad je Wilkes izvlačila ključeve iz brave.

»Dišni putovi čisti«, rekao je. »Pacijent ne reagira. Puls slab.«

Wilkes se nijemo pomoli za tehničare i njihove pacijente dok je otvarala vrata. I baš je tada začula poznati glas iz zvučnika, koji ju je na mjestu okamenio.

»Mobilna jedinica 208 bazi. Molim vezu s jedinicom 136.«

Wilkes zastane. Posegnula je rukom i pojačala radio.

To nije bilo moguće.

Glas je nastavio. »Jedan trideset i šest, ovo je 208, katolička bolnica Alleghany. Znam da ste do grla u aligatorima, ali zvuči mi kao da bi vaš pacijent mogao biti u anafilaktičkom šoku.«

Wilkes se ukočila od nevjerice. Bio je to Leonard.

»Potvrdite,« čula je kako glas Leonardov glas kaže, »pa dajte pacijentu nula zarez tri mililitra epinefrina.«

Razgovor se nastavio tako što su kola 136 potvrdila Bettsovu dijagnozu i zatražila ponavljanje preporučenog postupka.

»Ne može biti...« prošapće Wilkes. »Leonard?«

Iza nje, u vozilu, Wilkesin novi partner izvlačio je nosila iz stražnjeg odjeljka kola. Primijetio je kako Wilkes ukočeno sjedi na vozačkom sjedištu.

»Michele,« prenuo ju je, »idemo.«

Wilkes se pribrala dovoljno da može izaći iz vozila, ali je ostavila vrata otvorena, napeto slušajući sablasni glas njezina bivšeg partnera. Zapitala se proživljava li to ona prve simptome demencije.

Leonard bi joj to vjerojatno znao reći.

Peto poglavlje

Profesor Charles Burkes sa sveučilišta Maryland bio je svjestan toga da neki ljudi misle kako je on lud. Ili da u najboljem slučaju smatraju kako su njegova istraživanja neka vrsta pseudoznanosti. U te neke ljude bio je uključen i velik broj njegovih kolega s odjela za biologiju, kao i sveučilišnu upravu. Hvala Bogu na nepovredivosti profesorskog položaja, pomisli on.

Osim toga, on je znao da nije otklizao, a znao je to i FBI-jev agent koji mu je donio ovaj uzorak tkiva. Njegova partnerica bila je sasvim drugačiji slučaj.

Burkes je iz njezina stava odmah znao da je blago rečeno skeptična.

Burkes isključi jedan sklop svjetala i laboratorij uroni u mrak. Prekidač kojeg je uključio obasja prostoriju crvenkastim sjajem, karakterističnim za tamne komore. Onda se dao na posao. Iako je bio nizak i bucmast, Burkes je imao toliko energije da su Scully i Mulder morali ubrzano hodati po mračnom laboratoriju samo da bi održali korak s njim.

Burkes nije mogao odoljeti. Bio je uzbuđen. Ovaj uzorak bio je različit od svih na kojima je do sada radio cjeloviti uzdužni presjek ljudske glave. Spustio je uzorak pljoštimice na fotografski papir veličine 60 x 70 cm.

»Nikada prije nisam radio s uzorkom ljudskoga tkiva«, rekao je FBI-jevim agentima dok je s rukama u rukavicama pričvršćavao žicu za uzemljenje na uzorak. »Što točno očekujete otkriti?«

»Reći ću vam ako otkrijemo«, odgovori mu Mulder. Nije htio eksperimentirati time da potiče ičija očekivanja.

Scully više nije mogla zadržavati svoju radoznalost. »Jesu li od vas ikada tražili da branite ovo kao legitimni znanstveni postupak, dr. Burkes?« upitala je.

Burkes je već bio naviknut na ovakvu vrstu stava. Više se nije odmah branio. Umjesto toga, radije je primirivao svoje protivnike.

»Samo ukoliko niste zadovoljni s rezultatima«, odgovori sa smiješkom.

Mulder je znao da to neće zadovoljiti njegovu partnericu. Hitro je stao u obranu doktora. »Chuck je ovdje u Sjedinjenim Državama

obavio dobar dio pionirskog rada na kirilijanskom fotografiranju«, rekao je Scully.

»lako ja radije upotrebljavam općenitiji izraz auralna fotografija«, doda Burkes, uključujući nekoliko strojeva koji su počeli tiho brujati. Okrenuo se prema Scully i počeo objašnjavati postupak.

»U biti, primjenom visokofrekventnoga elektriciteta, uspijevam fotografirati koronarno isijavanje nekog organizma.«

Taj termin Scully nije poznavala. »Koronarno isijavanje?« ponovila je.

Ubaci se Mulder. »Životnu silu. Ono što Kinezi nazivaju chi. U istočnjačkim kulturama, njezino postojanje je prihvaćena činjenica.«

»I teoretska osnova za holističku medicinu, akupunkturu«, primijeti Scully, odabravši ignoriranje Mulderovog superiornog tona. »Ali ne vidim kako se to može primijeniti ovdje.«

»Moglo bi objasniti zamagljenost na snimci skeniranja glave Leonarda Bettsa«, natukne Mulder.

Upali se crvena lampica indikatora na stroju. Burkes pritisne jedno dugme, pa inducirajući zavoj zapucketa. Sićušne struje elektriciteta zaiskre po površini uzorka. Blijeda, jasno vidljiva aura okruživala ga je dvije-tri sekunde, pa je nestala. Burkes se naceri. Ovo je bio onaj uzbudljivi trenutak.

»S ovom opremom mogu uhvatiti utvarne slike cjelovitog lišća koje je bilo presječeno napola«, blistao je on, mičući eksponirani fotografski papir. Požurio je preko laboratorija i ubacio ga u posudu s razvijačem, »ili rudimentarnu sliku gušterova repa čak i nakon što je odsječen. Što je, morate priznati, prilično sjajno.«

Burks je govorio više nego ponosnim prizvukom dok je valjao fotografiju po tekućini. Scully je oprezno pogledala Muldera dok je doktor vadio otisak iz posude i podigao ga.

»Mislim da ovdje imamo nešto.«

Mulder priđe bliže da bi pogledao. Unatoč svojem stavu, i Scully se polako približi.

»Ne znam je li ovo ono što ste tražili, ali tu definitivno ima neke energije na djelu.«

Burks je objesio prozirnu sliku na osvijetljenu tablu za pregled. Uključio je svjetlo i fluorescentne cijevi su trepetom oživjele. Uzdužni

presjek Bettsove glave vidio se u obrisu, a rubovi su bili označeni blještavim rojtama elektriciteta.

No, obris nije završavao tamo gdje je završavao uzorak. Nastavljao se dolje u utvarni vrat i ramena, koji su nestajali na rubu fotografije. Prvi progovori Mulder.

»Chuck, biste li povjerovali da je ovome čovjeku glava bila odsječena?«

Dr. Burks je pretpostavio da se Mulder šali.

»Ma, dajte«, glasno se nasmijao, prije nego što je shvatio da Mulder misli ozbiljno. »Nemoguće.«

»Moguće«, bezizražajno će Mulder.

Mulder se okrene svojoj partnerici. »Jesmo li zadovoljni rezultatima?«

Scully je mogla samo zuriti u Muldera i zapitati se koje li se čudnovate hipoteze pojavljuju u njegovoj glavi.

XXX XXX XXX

Scully je u rukama držala omotnicu s uzorkom tkiva Leonarda Bettsa i fotografijom aure koju je napravio dr. Burks. Kad su ona i Mulder napustili njegov ured nije trebala dugo čekati da čuje o čemu je Mulder razmišljao.

»Ne znam što ti misliš,« objavi Mulder, »ali meni je ono vraški sigurno izgledalo kao ramena.«

Scully odmahne glavom. »Nisam sigurna kako bih objasnila onu fotografiju, a čak ni to što ona dokazuje«, odgovori ona.

»Što ako dokazuje da je Leonard Betts nekako živ?« natukne Mulder.

»Mulderu!«

Mulder se zaustavi i okrene licem prema svojoj partnerici. »Već prije si rekla da je Bettsovo tkivo izjedeno rakom«, započeo je. »Što su stanice raka nego obične stanice koje rastu ubrzano, nekontrolirano? A to je obično izazvano oštećenjem njihove DNA.«

»Nemam pojma čemu smjeraš s ovim«, prekine ga Scully.

»Samo slušaj«, nastavi Mulder. »Što ako postoji slučaj u kojem rak nije izazvan oštećenom DNA? Što ako rak nije ni agresivni ni

destruktivni činitelj, već normalno stanje stvari?«

Scully odmahne glavom. Odlučila je da ne održi Mulderu dugo medicinsko predavanje o nemogućnosti neke takve mutacije.

»Čak i kad bi to bilo moguće, Mulderu, glava mu je bila odrezana.«

»Da, ali što ako je njegova životna sila njegov chi ili kako to već želiš nazvati nekako zadržala temeljni ustroj samoga čovjeka, pa vodi ubrzani rast ne kao rak, već kao... obnavljanje.«

Scully je otvorenih usta buljila u Muldera. »Misliš da je Leonardu Bettsu narasla nova glava?« zapanjeno je uskliknula.

Mulder je nastavio razrađivati svoju teoriju.

»Tekućina koju sam pronašao u Betsovoj kadi to je bila otopina joda. U laboratorij ama je često upotrebljavaju istraživači gmazova i amfibija pri pospješivanju regeneracije. Scully, oboje znamo da se daždevnjacima potpuno obnavljaju udovi.«

Ona nije povjerovala ni jednoj riječi koju je Mulder govorio. Svog partnera pogledala je suosjećajnim pogledom, skoro izražavajući zabrinutost nije li joj prijatelj dobio udarac u glavu.

»Daždevnjaci su jedno«, istaknula je. »Ali nijedan sisavac ne posjeduje takvu vrstu regenerativne moći. A nema niti jednog živog stvora na kugli zemaljskoj kojemu može izrasti nova glava.«

»Može nekim crvima«, podsjeti je Mulder. »Presjeci ga napola i dobit ćeš dva.«

»Mulderu, to su crvi.«

»Samo kažem da to nije neznano u prirodi.«

Scully zastane, ostavljajući za čas Mulderovu teoriju po strani. Postojale su i hitnije stvari. »Neznano ili ne, ali netko se dobrano trudi da sakrije dokaze.«

Mulder je za to imao objašnjenje. »Možda samo štiti svoju tajnu.«

Prije nego što je dospjela odgovoriti, Scullyn telefon zazvoni. Javila se, ne skidajući pogleda s Muldera.

»Scully«, rekla je u slušalicu. Dok je čekao Scully, Mulder je promatrao kako apsolvanti mutnih očiju izlaze iz obližnje predavaonice. »Sjajno. Hvala«, na kraju je rekla, stiskajući dugme za isključivanje i spremajući telefon u džep.

Mulder podigne obrve, očekujući da mu ona ukratko kaže o čemu se radi.

»Dakle, Leonard Betts je očito skrivao nekoliko tajni. Jedna od njih je da je imao svog alter ega po imenu Albert Tanner«, reče mu Scully.

To mu ime nije bilo poznato.

»Tko?« upita Mulder.

»Rekla sam Dannyju da provjeri Bettsove otiske prstiju. Pojavila su se dva imena. Prvo je Leonard Betts. A drugo Albert Tanner. No, za razliku od Leonarda Bettsa, ovaj ima živućeg rođaka. Svoju majku, Elaine Tanner. Zanimljivo, svo troje žive ili su živjeli u Pittsburghu.«

Mulder i Scully od vezu se do mirne stambene četvrti gdje, po zadnjoj obavijesti, još uvijek živi Elaine Tanner. Drvene jednokatnice nizale su se uz ulicu. Na adresi koju je Scully bila dobila nisu bila upaljena svjetla, ali je Mulder inzistirao da pođu do vrata. Jedna žena, negdje u svojim pedesetima, spustila se do ulaza i pozdravila ih.

»Da«, nasmiješeno im je rekla, samo malčice iznenađena što je stranci posjećuju ovako kasno.

Mulder primijeti ženinu svijetloružičastu pregaču i dobro raspoloženje.

»Elaine Tanner?« upitala je Scully. »Ja sam agent Scully, a ovo je agent Mulder. Mi smo iz FBI-ja.«

Čak ni to kao da nije uznemirilo ženu, iako ju je zateklo pomalo nespremnu.

»Oh«, rekla je. »Što mogu učiniti za vas?«

»Je li Albert Tanner vaš sin?«

Činilo se da je to pitanje zbunilo gospođu Tanner, ali je nakon stanke kimnula glavom. Scully je nastavila.

»Smijemo li vam postaviti nekoliko pitanja?«

Gospođa Tanner je ponovno kimnula i šire rastvorila vrata. Scully i Mulder pođoše za njom u predsoblje.

»Ispričajte me samo za trenutak«, rekne im gospođa Tanner. »Nešto mi je na štednjaku.«

Žena izađe kroz vrata na drugom kraju prostorije. Mulder pogleda ormarić od mahagonija i uoči nešto.

»Scully«, reče on, pokazujući prema uokvirenoj fotografiji smještenoj na jednom kraju.

I Scully ju je vidjela bila je to fotografija čovjeka kojeg su poznavali pod imenom Leonard Betts. Scully uzme fotografiju od Muldera i približi je da je bolje prouči. Gospođa Tanner se sa smiješkom vrati u sobu. Scully okrene fotografiju prema ženi.

»Gospođo, je li ovo vaš sin?« upitala je.

Gospođa Tanner se uspravi od ponosa, a smiješak joj se još više raširi. »Da,« zasja ona, »to je Albert.«

Scully je oklijevala, ne znajući kako bi postavila sljedeće pitanje.

»Nama je ovaj čovjek poznat kao Leonard Morris Betts«, započne. »Je li vama poznato to ime?«

Smiješak gospođe Tanner počne blijediti. »Ne«, odgovori.

Mulder pokušava proširiti pitanje. »Je li vaš sin putovao pod lažnim imenima koja bi vama bila poznata?« upita.

»Zašto me pitate o njemu?« odgovori gospođa Tanner, a njezinog je dobrog raspoloženja tada nestalo.

Na trenutak zavlada tišina, a agentima je svanulo kako bi gospođa Tanner mogla biti sasvim neobaviještena o boravištu svojeg sina. Kad je Scully ponovno progovorila, bilo je to njezinim najnježnijim glasom.

»Gospođo, je li vam poznato da je vaš sin nedavno preminuo?«

Gospođa Tanner je zurila u Scully kao da je ova luda.

»Kako to mislite nedavno?«

Scully i Mulder se pogledaju. »Gospođo Tanner, kad je umro vaš sin?« upita je Mulder.

»Prije šest godina«, odgovori ona. Vidjela je da agenti ovo nisu očekivali. »Poginuo je u prometnoj nesreći. Zašto?«

»Gospođo Tanner,« upita je Scully bezizražajnim tonom, »biste li nam mogli nabaviti smrtovnicu? Nekakvu verifikaciju?«

»Naravno«, odgovori gospođa Tanner, s malom dozom iznenađenosti u glasu.

Kad ih je žena ostavila, pošavši u susjednu sobu, Scully je zurila za njom. Mulder se okrenuo svojoj partnerici i podigao obrve.

»Jesi li sada zbunjena, Scully?«

Šesto poglavlje

Prema katoličkoj bolnici Allegheny, Monongahela se doimala kao da je iz Srednjega vijeka. Suvremena zgrada bila je osvjetljena poput kakve kockarnice u Las Vegasu, a Michele Wilkes, dok je prelazila parkiralištem, nije mogla ne prisjetiti se starog vica: 'Ljudi bi život dali samo da budu primljeni!'

Iako se katolička bolnica Allegheny nalazila udaljena samo pola sata po prometnim pitsburškim ulicama, za neke sirote duše mogla je biti i na mjesec; za one koje šalju u Monongahelu jer nemaju osiguranje niti ikako mogu platiti cijene privatnih bolnica. Međutim, nije samo građevina posramljivala njezinu bolnicu. Wilkes uoči blještava ambulantna kola. Ni jedna nisu bila starija od dvije godine.

Njezina smjena završila je dva sata ranije. Otuširala se i presvukla, pa odvezla do bolnice Allegheny. Onaj glas ju je još uvijek opsjedao. Onaj s radija.

'Do grla u aligatorima.'

Ona je samo jednu osobu na planetu čula kako izgovara tu frazu Leonarda. A to je bio njegov glas, također, zaklela bi se u to. Ona će večeras pronaći Leonarda Bettsa ili će otkriti da je malo prolupala. Pomnjivo je obilazila parkirana kola hitne pomoći u potrazi za Leonardom. Opazila je par medicinskih tehničara hitne pomoći kako sjedi u svojoj kabini, čekajući poziv. Wilkes priđe sa suvozačeve strane vozila.

»Oprostite,« živčano je rekla, »ja sam... uh... ja tražim jednog tehničara. Čovjeka koji vozi 208?«

Tehničari pogledaju jedno drugo.« Crnkinja upita svog partnera.

»Onog novoga?«

Vozač kimne, pa se ona okrene Wilkes. »Da, 208-ica je tamo. On je upravo otišao sa smjene, ali još ga možete stići.«

Wilkes joj zahvali i pođe prema kolima 208, parkiranim tridesetak metara dalje u sjaju između dvije ulične svjetiljke. Wilkes uoči usamljenog muškarca s medicinskim kovčežićem kako izlazi iz vozila. Iako joj nije bilo moguće razaznati njegove crte lica, oblik njegova tijela izgledao je isto, kao i način hoda.

Srce joj se popelo u grlo dok se prisiljavala da pozove:

»L-Leonarde?«

Muškarac se kratko okrenuo u smjeru Wilkes, pa je brzo ali mirno otišao. Wilkes je potrčala za njim, a kad je stigla do mjesta na kojem ga je vidjela, stala je i pogledala okolo. Ali nije vidjela nikoga. Možda je malo ludjela. Bila je spremna sve to otpisati kao varku uma, ali onda je ugledala nešto.

Jedno hrastovo stablo na samome kraju parkirališta iz načina na koji je padala sjena od ulične svjetiljke, Wilkes je znala da se netko krije iza njega.

Wilkes oprezno priđe, približavajući se tako da joj sjena bude stalno na vidiku, a da se nju ne vidi. Zaustavila se na udaljenosti od pet metara, osjećajući poriv da se okrene i otrči. Onda je, oklijevajući, čovjek stupio pod svjetlo.

Bio je to Leonard Betts.

Kad je Wilkes progovorila, njezine su se riječi jedva mogle čuti.

»Oh, Bože moj, Leonarde. Jesi li to stvarno ti?«

Betts joj se slabašno, melankolično nasmiješi. Wilkes se više nije plašila samo je bila zapanjena. Morala je neprekidno sebi govoriti kako ovo nije san, da Leonard zapravo nije sablast.

»Hej, Michele.« Betts krene prema njoj da bi zagrlio svoju bivšu partnericu, jedne ruke ispružene prema naprijed. Wilkes ustukne, ne shvaćajući čega se to počinje plašiti.

»U redu je«, uvjeravao ju je Betts.

Napravio je još jedan korak i obgrlio je, čvrsto je zagrlivši. Ona mu je oprezno uzvratila zagrljaj, dok joj je u glavi šumilo. Jedan dio nje želio je sve prihvatiti bez ikakvih pitanja. Dok ju je Betts držao, Wilkes je osjećala kako nestaje njezine unutarnje krivnje. Živ je; nije ga ubila.

Betts teško proguta slinu. Njegove se od napune suzama. Mogao je osjetiti kako strah u njoj nestaje i kako ustupa mjesto veselju. On to nije želio napraviti.

»U redu je«, ponovio je. »Samo bih više volio da me nisi pronašla.«

»O čemu to govoriš?« šaptom mu je uzvratila.

Betts povuče svoju ruku s Wilkesinih ramena. U njoj je držao veliku potkožnu injekciju.

»Leonarde?« Wilkes ga je gledala, još uvijek se nadajući odgovoru.

Ali jedini je Bettsov odgovor bio ubod iglom u mjesto između lopatica na njezinim leđima. Injekcija je izbacila svoj smrtonosni preparat dok je Betts još čvršće držao svoju bivšu partnericu. Za samo nekoliko sekundi Wilkes se počela grčiti.

»Žao mi je«, prošapće Betts. »Tako mi je žao.«

Wilkesino tijelo trzalo se u Bettsovom zagrljaju, ali sve je začas bilo gotovo. Oči su joj se preokrenule prema unutra, a ona se opustila. Betts je nježno spustio Wilkesino tijelo na lišćem prekriveno tlo. Nakratko je bio zagledan u nju, želeći da ga nikada nije došla tražiti.

»Hej, ti tamo!«

Betts se okrenuo u pravcu svjetla ručne lampe. Štiteći oči, vidio je jednoga kršnog čuvara kako trči prema njemu iz pravca bolnice.

Betts ustane, preskoči preko ograde i jurne pločnikom, dalje od svoga progonitelja. Čuvar zastane kad je stigao do mjesta gdje je prvo spazio Bettsa. Njegova svjetiljka osvjetljavala je tijelo Michele Wilkes. Zagledao se trenutak u njezine nepomične oči, a onda se opet zaletio za napadačem, kojeg je još uvijek mogao vidjeti.

»Stani«, naredio je. »Stani tu gdje jesi!«

Betts mu nije obratio pozornost, nego je samo nastavio preko parkirališta, zaobilazeći parkirane automobile sve dok nije stigao do svojeg trošnog Dodgea. Užurbano je tražio svoje ključeve. Mogao je čuti čuvara samo koju sekundu iza sebe. Našao ih je! Betts je ugurao ključ u bravu na vratima, ali čim ga je okrenuo, srušio ga je čuvar koji se bacio na njega.

Betts je tresnuo na tlo. Prije nego što se uspio oporaviti, čuvar je već bio na njemu. Sljedeće što je vidio bila je lampa iznad njegove glave, kako se spušta prema njemu. Rub baterije zahvatio ga je po čelu. Betts se čvrsto držao da se ne onesvijesti; to mu je bila jedina nada. Laktom je uspio odbiti sljedeći udarac, ali nije imao dovoljno snage da spriječi snažnoga čuvara da mu ne stavi lisičine oko jednog zapešća. Jedva uspijevajući gledati, Betts je vidio kako čuvar kvači drugi kraj lisičina na kvaku njegova vlastitog automobila.

»Tu stani, kučkin sine«, zarežao je.

Čuvar pretrese Bettsa, ali ne pronađe ništa. Izvukao je iz brave ključeve auta koji su još uvijek visjeli na vratima, pa ih spremio u džep. Ispod njega, Betts je krvareći ležao. Obojica su disali poput boksača teške kategorije. Čuvar isuče svoj voki-toki s pojasa i pritisne dugme za govor.

»Ronnie, javi se, čovječe!«

Čuvar je gledao unatrag prema maloj šumici dok je čekao odgovor. Nekoliko trenutaka kasnije kroz zvučnik voki-tokija zapucketa glas.

»Reci.«

»Imamo jedan problem na parkiralištu za osoblje.« Čuvar se oštro zagleda u svojeg zarobljenika, pa otrči pločnikom natrag do mjesta gdje je ranije vidio žensko tijelo.

Kad mu je čuvar nestao s vidika, Betts nesigurno ustane na noge. Provjerio je lisičine tako što ih je snažno trznuo sa kvake. Zatim je pokušao povući samu kvaku, ali bez uspjeha.

Bacivši dugi, pretražujući pogled u smjeru u kojem je otišao čuvar, Leonard Betts je znao da nema puno vremena prije nego što ga netko dođe odvesti. Morao je odmah djelovati.

Koristeći slobodnu ruku da obuhvati palac ruke koja je bila u lisicama, počeo je vući. Grašci znoja pojave mu se na čelu. Oči mu se čvrsto zaklope. Betts je stiskao zube kako ne bi zaurlao. Pokušavao se usredotočiti na glasove u daljini, radije nego na vlastiti bol.

»Neka netko donese nosila.«

»Ne mogu joj pronaći puls.«

»Moram poći provjeriti onog tipa.«

Potom jedan zvuk bliži njegovim ušima onaj njegova palca kako iskače iz zgloba nakon čega su uslijedili mučni zvuci kosti koja se odvaja od hrskavice i razdiranja mesa.

Ni stotinu metara dalje, čuvar je klečao pored Michele Wilkes. Nedugo prije stigli su još jedan čuvar i liječnik hitne službe. Čuvar je s izraza liječnikova lica mogao vidjeti da je prognoza mračna. Tu više ništa nije mogao napraviti, pa se zaputio natrag prema parkiralištu, u sebi zažalivši što nije počinitelja odvalio lampom još nekoliko puta. Gad je to zaslužio.

Dok se čuvar približavao automobilu, usporio je. Osvijetlio je mjesto na kojem je bio ostavio Bettsa. Pogledao je prvo iznenađen, a onda zbunjen. Auto je bio tamo. I lisičine su bile tamo, viseći s kvake na vratima. Ali zatočenik je nestao.

Čuvar se oprezno došuljao do auta. Kad je ušao u prolaz između Dodgea i jednog sportskog vozila pored njega, pobliže je pregledao lisice. Provjerom iz bližega uočio je da svježa krv kapa s njih i da je ima po vratima. Čuvar je pošao tragom krvi po tlu. Ono što je ugledao prvo ga je šokiralo, a onda mu je pozlilo.

Na asfaltu je ležao palac Leonarda Bettsa. Izgledalo je kao da je bio iščupan iz zgloba.

Sedmo poglavlje

U zoru je počeo padati snijeg. Male vlažne pahulje lijepile su se za lice agenta Muldera kad je zaokrenuo na parkiralište za osoblje Katoličke bolnice Allegheny. S gumenim rukavicama na rukama brižljivo je podigao otkinuti palac sa tla, pregledao ga, pa zatvorio u plastičnu vrećicu za dokaze.

U pozadini se čulo bučno čavrljanje policijskih radija, a kordon uniformiranih policajaca okružio je područje žutom policijskom vrpcom. Čuvari bolničke sigurnosti strpljivo su objašnjavali iscrpljenom osoblju što je odlazilo sa svojih noćnih smjena zbog čega još uvijek ne smiju pokretati svoje automobile.

Mulder je pratio trag krvi na tlu sve do lisičina koje su ostale pričvršćene za kvaku. Podigao je pogled na vrijeme da vidi Scully kako dolazi iz smjera mjesta gdje je bilo pronađeno tijelo Michele Wilkes. Podigao je vrećicu za dokaze s palcem.

»Je li netko nešto izgubio?« našali se Mulder. Scully se nije nasmijala. »O čemu se, dakle, radi?«

»Michele Wilkes je ubijena, ali da čuvar nije bio svjedok, možda to nikada ne bismo doznali«, Scully obavijesti Muldera, skrivajući se ispod kišobrana.

»Zašto ne?« upita Mulder.

»Pronašla sam upotrebljenu injekciju u travi. Dobila je smrtonosnu dozu kalijevog klorida«, objasni Scully. »Budući da je to elektrolit koji se prirodno nalazi u tijelu, mrtvozornici ga obično ne traže.«

Mulder rastvori svoj kišobran jer je snijeg počeo padati sve jače.

»Betts je bio ovdje, Scully. Wilkes je to zacijelo otkrila. Potom ju je on ubio da zaštiti svoju tajnu.«

U drugim okolnostima, Scully bi se možda sporila s Mulderom. Međutim, kimnula je sa sve većom zabrinutošću. »Čuvar ga je identificirao kao njezinog napadača. Nosio je uniformu medicinskog tehničara, ali njegovi suradnici kažu da se zove Truelove.«

»Scully, znaš li kako je ovaj čovjek pobjegao?« Mulder joj pokaže, uperivši prst u krvlju zamrljana vrata automobila. »Otkinuo si je vlastiti palac. Zato što je znao da će mu narasti novi.«

»Mulderu, to jednostavno ne ide tako.«

»Ali, je li nezamislivo?«

Scully pogleda Muldera pogledom koji je govorio da jest. Ali Mulder nije odustajao.

»Možda Bettsova sposobnost obnavljanja nije nimalo veći skok unaprijed nego što je bila sposobnost naših predaka da hodaju uspravno ili da komuniciraju jezikom«, nabaci Mulder.

»Jezik... evolucija to je proces koji ide koracima, a ne skokovima, Mulderu. Ne skokovima.«

Mulder odmahne glavom. »Novije evolucijske teorije se ne bi suglasile. Ono što znanstvenici nazivaju 'punktualizam' ili 'punktualna ravnoteža'. Po toj teoriji, evolucijski napretci su kataklizmički, a ne stupnjeviti. Evolucija ne ide ravnom crtom, već napreduje golemim zamascima i počecima. A ono neobjašnjivo događa se u procijepima u procijepu između onoga što mi jesmo i onoga što je Leonard Betts postao.«

Scully donekle razmisli o Mulderovom stavu. Zatim progovori: »To ti govoriš o čovjeku koji je toliko evoluirao da ga se čak ne može ni nazvati ljudskim bićem.«

Mulder slegne ramenima, pa se nasmiješi. »S druge strane, koliko evoluiran može biti čovjek koji vozi Dodge Dart?«

Scully pogleda automobil, ne shvaćajući šalu. Mulder uzdahne i izvadi još jednu vrećicu za dokaze iz džepa svojeg mantila. Unutra su bili ključevi automobila koje je čuvar oduzeo Bettsu. On zazveckanja njima ispred Scully.

Izvadiвши ključeve iz vrećice, Mulder odabere ključ prtljažnika. Otvori ga. U njemu se nalazio samo zamrzivač srednje veličine. Dok je Scully stajala pored njega, Mulder otvori zamrzivač. Bio je pun hermetički zatvorenih vreća punih tumora, istih kao što su bile one koje su vidjeli u postrojenju za uništavanje u bolnici Monongahela. Vreće su bile uronjene u otopljeni led. Scully s nelagodom izvadi jednu-dvije vreće i pročita etikete.

»Sarkom leđne moždine. Karcinom epitela. To su sve kancerogeni tumori.«

Scully se okrene svom partneru. »Ovo je kirurški otpad označen za uništenje. Što će mu to?«

Mulder je o tome imao jednu zamisao, ali mu je bilo neugodno i razmišljati o njoj. »Možda ne bi ni htjela znati«, bezizražajno objavi.

Izraz gađenja na Scullynom licu govorio je Mulderu da je i ona možda došla do istoga.

»Scully, postoji velika mogućnost ne samo da je Leonard kancer...«

Scully završi njegovu misao. »Nego i to da mu je rak potreban da preživi? Hoćeš reći da mu je ovo...«

»Gablec«, odgovori Mulder, verbalizirajući ono što su oboje mislili. »Zar ne bi bilo smisljeno da evolucija, prirodna selekcija, može inkorporirati rak najveću zdravstvenu prijetnju našoj vrsti u našu genetsku strukturu?«

Ono što je Mulder govorio bilo je suprotno svim cijenjenim teorijama o toj temi.

»Kako to da mi se čini da se Darwin sada okreće u svom grobu?«

»Pitaš li se,« s razumijevanjem će Mulder, »kako to da je Betts medicinski tehničar? Zašto redovito posjećuje onkološke odjele?«

Mulder glavom kimne prema škrinji punoj tumora. »Dostupnost.«

Dok je Scully razmišljala o toj ideji, jedan uniformirani policajac isključio je svoj radio i prišao joj. Pročitao im je iz notesa:

»Auto je registriran na izvjesnu Elaine Tanner, 3108 Old Bank Road.«

Mulder i Scully se pogledaju.

»Misliš da mamica zna kako joj se mrtvi sin vozika naokolo u njezinu autu?« sarkastično upita Mulder. Oboje agenata znalo je odgovor na to pitanje.

Starica je lagala.

Elaine Tanner je čula lupu na vratima, te iako joj to nije bilo sasvim neočekivano, iznenadio ju je broj policajaca okupljenih na njezinu ulaznom stubištu. Bez obzira na sve, odlučila je da je najbolje dočekati ih s velikim smiješkom. Agentica FBI-ja, koju je upoznala dva dana ranije, pokazivala joj je list papira.

»Elaine Tanner, imamo nalog za pretres vaše kuće.«

Ledeni ton agentice FBI-ja bio je previše za gospođu Tanner. Njezin prijazni izraz lica počeo tamnjeti.

Za samo koju minutu, policajci su se raspršili njezinim stanom, pretražujući po ladicama i ormarima. Mulder reče Scully da ide na kat nešto potražiti dok ona ispita gospođu Tanner.

»Gospođo Tanner, znamo da je vaš sin živ i da vi kontaktirate s njim. Recite nam gdje ga možemo pronaći.«

Scully je čekala odgovor, ali starica je nije htjela ni pogledati u oči. Namjesto toga, nijemo je promatrala jednog od policajaca kako miče jedan od njezinih omiljenih antiknih kipića.

»Sinoć je vaš sin hladnokrvno ubio jednu ženu«, reče joj Scully. »Laganjem da biste ga prikrili, postajete suučesnica u ubojstvu.«

Ovaj je put Scully polučila njezinu reakciju. Gospođa Tanner se polako okrenula i pogledala je. Upravo u tom trenutku prišao je Mulder noseći veliku bocu povidona.

»Gospođo Tanner,« prekinuo ih je, »smijem li vas upitati čemu vam ovo služi?«

Staričino lice poprimi ravnodušan izraz. Mulder nastavi: »Ovo je prilično velika boca. Često se porežete?«

Gospođa Tanner je u Mulderovim očima vidjela da je on shvatio da zna barem jedan dio. Ukoliko je tako, onda i ona želi da shvate. Da shvate i puste Leonarda na miru.

»Kad je moj sin imao osam godina«, polako je počela, »bila su tu dva dječaka koji su ga gnjavili jer je bio drugačiji. On ih je samo ignorirao. Znao je da je bolji od njih. Jednog dana su ga pritislili dok se vraćao kući. Pretukli su ga. On se nije ni pokušao braniti. Samo je ležao i primao udarce.«

Gospođa Tanner se okrene, zagledavši se Scully u oči. »Tako da vam ne vjerujem kad mi kažete da je ubio nekoga«, rekla je. »Ali ako i jest, onda je imao razloga.«

Progovori Scully: »Kakvog razloga, gospođo Tanner?«

»Bog ga je stvorio s nekom svrhom«, prkosno će starica. »Bog mu je namjerio da ostane čak i ako to ljudi ne shvaćaju. I to je sve što imam za izjaviti.«

Mulder i Scully su znali da od nje više neće ništa doznati.

Osmo poglavlje

John Gillnitz obično nije pio viski dok sunce ne bi zašlo. Do sutona bi se po navici držao piva. Tako je zdravije. Ali Emily ga je izluđivala. Emily je bila razlog što je John stigao u klub Tip Top dvadeset minuta prije Stevea, vlasnika. Ona je bila razlog za sedam čaša Jack Danielsa koje je sradio prije kraja treće četvrtine utakmice Steelersa.

John je sjedio na barskom stolcu, povukao zadnji dim svoga Camela, pa ugasio opušak u prepunoj pepeljari. Izvadio je zadnju cigaretu iz kutije i pripalio je prije nego što je izbacio sav dim prošle.

Zgužvao je praznu kutiju i pokušao košarkaškim šutom pogoditi kantu za smeće na drugom kraju bara. Čisti pogodak u pod.

John još jednom povuče i napuni pluća dimom. Signalizirao je Steveu da mu utoči još jednoga. To je uvijek pomagalo. Prošao je prstima kroz svoju bradu. Emily je željela da se obrije. Tako je i počela njihova svađa.

»Nikada nećeš naći novi posao, Johnne.«

»Tko će te zaposliti, Johnne, kad tako izgledaš?«

Ali Johnu se brada sviđala. Svakih nekoliko mjeseci netko bi ga pitao je li on iz ZZ Topa, a John bi lagao i rekao da jest. Plaćali bi mu pića po cijele noći, a on bi pričao priču za pričom o životu na turnejama: obožavateljice u Atlanti, razbijeni hoteli na Manhattanu. Uostalom, i Emily se brada sviđala kad su se upoznali; dakako, u to vrijeme je bio zaposlen.

Jutros je morao izvući dvadeseticu iz njezine novčarke da bi mogao doći ovdje, a sada je ostao bez cigareta. Možda je došlo vrijeme da pođe doma i ispriča se. Mrzio je Emilyne Virginia Slims cigarete, ali kad čovjek puši tri kutije dnevno kao što je to John radio sve od sedamnaeste, evo već skoro dvadeset godina koji put se mora zadovoljiti bilo s čime.

Možda bi mogao odgoditi odlazak kući i žicati nekoga u baru. Osvrnuo se okolo. Klub je bio skoro prazan. Par tipova u separeu, koje je upravo dobio na biljaru. Njih je želio izbjeći. I, na drugom kraju šanka, neki mršavi, proćelavi tip, od kojega ga je cijelo jutro

obuzimala jeza. Prije svega, tip nije pio -no, sok, ali to se ne računa. Drugo, John je Čelavka ulovio nekoliko puta kako zuri u njega.

Zaključio je da su mu izgledi najbolji doma. Spustio je dvadeseticu na šank, nadajući se da je to dovoljno da pokrije račun, pa sišao sa svoje barske stolice.

Leonard Betts je gledao kako čovjek s dugom, zamršenom bradom izlazi iz bara. S obzirom na to kako je pušio i kašljao, Betts mu je davao još godinu dvije, u najboljem slučaju. A ni te ne bi bile ugodne. Kemoterapija. Lijekovi. Operacije.

Betts izvuče pet dolara iz džepa. Vilica mu se stegnula. Nije se radovao onome što je namjeravao učiniti. Postupak je zahtijevao napor i koncentraciju. Njegov novi palac još uvijek je bio samo mesnata grudica. Još će proći dani dok ne bude propisno funkcionirao.

Betts ustane i pođe za bradatim muškarcem. Kad je izašao, popodneвно sunce ga je istog časa zaslijepilo. Već je dva dobra sata bio u mračnom baru. Uočio je Gillniza kako tetura prema jedinom kamionetu na parkiralištu. Betts mu je prilazio, držeći ruku koja mu je zacjeljivala na sigurnom u džepu ogrtača. Pogledao je unaokolo sve dok nije zadovoljno ustvrdio kako na parkiralištu nema nikoga. Pijanac se trsio da stavi ključ u bravu svog kamioneta.

»Ispričavam se«, tiho je rekao, privlačeći pozornost većeg muškarca.

Gillnitz se okrene licem prema strancu. Prepoznao je taj izraz lica bio je to izraz kojeg je on specijalizirao krivnja i kajanje. Progundao je nešto i okrenuo se.

»Opros-prostitute«, zamuca Betts. »Imate nešto što je meni potrebno.« Betts ispusti skalpel kojeg je imao skrivenog u lijevom rukavu i pusti ga da mu sklizne u zdravu ruku. Kako se nagnuo naprijed, oštrica je bljesnula na suncu. Napad je bio brz i opak. Sve je bilo gotovo za koju sekundu.

Deveto poglavlje

Pretraživanje kuće Elaine Tanner potrajalo je tri sata, a ona, kako je i bila najavila, nije progovorila ni riječi otkad je otkrila kako Bog želi da njezin sin preživljava. Policija je bila u fazi vraćanja stvari na njihova mjesta. Mulder je sišao stubištem, tražeći svoju partnericu.

»Scully?«

Scully se pojavi iz predvorja. »Našao si nešto?« prošapće. Gospođa Tanner je sjedila unutar slušnog dometa, a Scully nije željela da neka od informacija dođe do njezina sina.

»Ni traga od njega«, šaptom uzvratu Mulder. »Čak ni jedna rasparena čarapa. Samo ovo.«

Mulder preda Scully potvrdu tvrtke za iznajmljivanje skladišta Ključ-je-kodvas.

»Ključ nekog skladišta?« upita Scully.

»Na ovoj alci s ključevima ima jedan na kojem je urezana brojka 112.«

Scully pogleda preko prostorije prema gospođi Tanner, koja je iznenada sa zanimanjem počela gledati u njih.

»Idemo provjeriti.«

Kroz procijep zatvorenih vrata skladišne zgrade, jedan sunčev trak osvijetlio je Leonarda Bettsa s leđa, tvoreći siluetu njegova golog tijela. Blijedi sjaj oko njegove glave osvjetljavao je krv što mu je bila razmazana oko usta. Koža mu je bila mokra od znoja, a oči izbuljene.

Betts je ludio od bola.

Pognuo je glavu, boreći se s nečime u sebi. Kretalo se po njegovom trbuhu, derući mu mišiće, razvlačeći mu kožu. Zvuk krckanja kostiju ispunio je sobicu. Potom mu se, to što je već prolazilo kroz njegove grudi, popelo u vrat. Betts je zabacio glavu i zapanjujuće široko rastvorio usta, kao kad udav guta svinju. Ali Betts nije ništa pokušavao progutati; on je rađao rađao je novog Leonarda Bettsa.

Dok je vrištao u agoniji, gromada u njegovom grlu probila se kroz razderano meso i slomljenu vilicu usta staroga Leonarda Bettsa. Stara glava je otpala, nepotrebna. Na njezinu mjestu nalazila se

nedovršena zamjena, blijeda i bezlična kao i onog dana kad je skoro bio uhvaćen u svojoj kadi.

Mulder je vozio unajmljeni automobil pored oznake na kojoj je pisalo Ključ je-kod-vas i ušao na skladišno parkiralište, pored građevine od crvenih cigala s vratima od metalnih roleta. Lutao je između redova dok nije našao skladište veličine garaže iznad čijih vrata je šablonom bio ispisan broj 112. Mulder parkira, pa dvoje partnera izađu iz automobila i priđu zaključanim vratima.

U trenutku kad je izvadio ključ iz džepa, Mulder je uočio nešto.

»Scully!«

Vidjela je to i ona. Krv, kako curi kroz prorez ispod vrata. Scully izvadi pištolj i zauzme položaj uza zid skladišta na suprotnoj strani. I Mulder otkopča korice svoga oružja, prigne se i tiho otključa vrata.

Osjetio je neznatan otpor dok je povlačio vrata. Kad ih je rastvorio oko metar, mrtvo tijelo palo je na tlo pred njih. Bio je to muškarac, negdje u kasnim četrdesetima, s dugom, prosijedom bradom. Scully je upravo namjeravala pregledati zjapeću rupu na čovjekovim grudima, kad je začula kako se unutra pali motor nekog automobila.

Mulder brzo pogleda Scully, pa potpuno rastvori vrata. Svjetlost je prodrila i razlila se po podu garaže, pokrivenom praznim plastičnim vrećama, stiroporom za hlađenje i kutijama za organe za presađivanje. Koji metar otraga u dubokoj garaži, u leri je radio jedan kamionet, a Mulder i Scully su po prvi put ugledali živoga Leonarda Bettsa, za upravljačem.

Tvrđim pogledom promatrajući dvoje agenata, Betts je prvo na prazno stisnuo gas, a onda ubacio u brzinu i jurnuo prema njima. Gume su zaškripale po betonskom podu. Mulder se bacio na Scully i povukao je s puta kamioneta koji je pregazio beživotni bradati leš.

Kad je izjurio iz zgrade, Betts je naglo skrenuo u desno i pojurio prema izlazu iz skladišnog objekta. Scully i Mulder poskoče na noge. Mulder nacilja svojim pištoljem i ispali hitac kojim je razbio stražnji prozor desetak metara udaljenog kamioneta. Scullyn metak probio je spremnik za gorivo. U istom času došlo je do eksplozije, a kamionet je poskočio u zrak pa se srušio na tlo postavši kotrljajući plameni lijes Leonarda Bettsa.

Deseto poglavlje

Tijelo Johna Gillniza ležalo je pod hladnom svjetlošću svjetiljke za autopsije u mrtvačnici bolnice Monongahela. U prostoriji nije bilo nikoga osim dvoje agenata FBI-ja. Scully, odjevena u uniformu namijenjenu provođenju autopsije, bila je nagnuta nad tijelom dok je izvještavala Muldera o svojim otkrićima. Mučilo ju je to što je otkrila za vrijeme pregleda.

»John Gillnitz«, započela je. »Smrt uslijedila uslijed golemog gubitka krvi tijekom nečega što izgleda kao da je bilo veoma vješto izvedeno uklanjanje njegova lijevog plućnog krila.«

»Betts«, naglo je prekinu Mulder svojom izjavom.

»Radi čega?« uzvratila Scully.

»Jamčim ti, Scully, da će liječnički nalazi ovoga čovjeka pokazati kako je imao rak pluća, a Leonardu Bettsu je bilo potrebno to što je ovaj imao.«

Scullyne se obrve namršte. »A kako je to Betts mogao znati?«

»Njegova partnerica mi je rekla kako je imao izuzetnu sposobnost dijagnosticiranja raka«, upustio se Mulder u nagađanje. »Možda ga je njegova potreba opskrbila svojevrsnim istančanim osjećajem.«

Scully zatrese glavom. »Znači, hladnokrvno je ubio ovog čovjeka. Zbog čega? Da zadovolji svoju glad?«

»Ne glad«, usprotivi se Mulder. »Bettsu je trebalo sredstvo za održavanje života. A njegova potraga postajala je sve očajničkija, jer mu je obnavljanje sebe stvaralo sve veću potrebu.«

Scully uzdahne. Bila je umorna od nadmetanja teorijama. Pogledala je sprženi Bettsov leš što je ležao odmah pored Gillnitzova. Poput ostalih leševa ljudi koji su poginuli u vatri, i Bettsove ruke bile su dignute ispred grudiju, a šake stisnute u pesnice, kao da je žrtva svoje zadnje trenutke provela boksajući se s plamenovima. Samo tijelo bilo je gomila crvenih ozljeda i pocrnjele kože, dijelovi koje su se lijepili po stolu za autopsiju svaki put kad bi ga morali pomaknuti. Sva mu je kosa bila spaljena, a Scully se ipak nije mogla oteti dojmu da mu je glava a naročito njegovo lice bila izuzetno nedirnuta.

»No,« zaključila ona, »što god bilo to što je radio, Betts svoju tajnu nosi u grob.«

»Da, već drugi put«, istakne Mulder. Scully se namršti Mulderov ton ukazivao je na to da ovo možda još nije svršeno.

»Mulderu, Leonard Betts je mrtav. U to sam apsolutno sigurna. I više se neće vraćati.«

»Ti bi to isto bila rekla i za Alberta Tannera«, suprotstavi se Mulder.

»Ne razumijem.«

»Prije šest godina, Albert Tanner poginuo je u prometnoj nesreći, pokopala ga je majka. A prije nekoliko dana, isti čovjek pojavi se pod imenom Leonard Betts. Objasni mi to.«

»Netko očito laže«, isfrustrirano mu reče Scully, ali ne dižući glas. »Ili je prva smrt bila namještaljka.«

»Bi li se kladila u to?«

Scully nije bila sigurna kako bi se mogao odrediti pobjednik oklade ovakve vrste, ali je iz pogleda svoga partnera mogla razaznati kako ima neku zamisao koja nju neće usrećiti.

XXX XXX XXX

Jedna od pogodnosti rada u FBI-ju sastojala se u tome što su agenti često mogli zaobići lokalnu birokraciju kad im je bilo potrebno da se nešto učini brzo. U ovom slučaju, za ono što je Mulder želio bila su potrebna dva dana pregovaranja da sudac da svoj potpis i još jedan dan rada. Scully je većinu tog vremena provela u svojoj hotelskoj sobi, baveći se papirologijom i upisujući otkrića o slučaju Leonarda Bettsa kojeg je smatrala završenim u svoje prijenosno računalo.

Scully je upravo bila namjerila pregledati mjesne novine kad ju je nazvao Mulder, pozvavši je da dođe u Monongahelinu mrtvačnicu.

Tamo je našla Muldera i jednoga mladog mrtvozornika oko lijesa uprljanog blatom. Scully je jedva mogla povjerovati da je Mulder to stvarno i napravio. Ekshumirao je tijelo Alberta Tannera!

Mulder je zatražio i da se na stol za autopsiju ponovno stave nešto noviji ostaci Leonarda Bettsa. U koju svrhu, Scully nije bila sigurna. Vidjela je kako pomoćnik željeznom šipkom otvara poklopac lijesa Alberta Tannera, pa im se miče s puta. Scully priđe da bolje pogleda.

Tijelo u lijesu, spaljeno šest godina ranije u automobilskoj nesreći, bilo je očuvano u istom borbenom položaju kao i ono Leonarda Bettsa no, sličnosti tu nisu prestajale. Iako jednako pocrnjelo od vatre i djelomično mumificirano, lice je očigledno pripadalo istom čovjeku. Mulder osjeti izvjesno zadovoljstvo ugledavši iznenađen izraz na Scullynom licu.

Mulder i Scully okretali su svoje glave od jednog tijela na drugo, uočavajući izuzetne sličnosti.

»Molio bih pravog Leonarda Bettsa da ustane«, pomalo veselo zamoli Mulder.

Ali Scully se nije dala uvjeriti tako lako. »Mulderu, ova dva čovjeka mogli bi biti obični jednojajčani blizanci.«

Mulder je ozbiljno pogleda. Zadnja tri dana je puno razmišljao. »Ne bih rekao, Scully. Mislim da ovdje svjedočimo nečemu što je daleko više od regeneracije palca ili nekog uda, čak i nove glave.«

»Mulderu!«

»Gle«, reče Mulder. »Kako raste rak, Scully?«

»Rapidnom i nekontroliranom staničnom reprodukcijom koja rezultira tumorima gomilama biološki odvojenih staničnih tvari.«

Mulder je kimao, unaprijed znajući odgovor. Samo je želio da partneričine misli idu pravilnim smjerom, kako bi poslušala njegovu teoriju.

»Svojevrsno obnavljanje«, naslućivao je Mulder. »Bespolno razmnožavanje. Zar to ne bi bila evoluciona prednost?«

No, Scully nije bila ni blizu toga da nasjedne na tu hipotezu. »Mulderu,« istakne ona, »ono što ti opisuješ u biti je predevolucijsko. Razmnožavanje jednostavnim dijeljenjem stanica.«

»Nisam ni mislio da bi izlazak s njim bio zabavan«, bocne je Mulder.

»Mulderu, ne znam čemu ti to smjeraš ovdje. Obnavljanje cijeloga tijela? Ne znam ni zašto stojim tu i slušam ovo.«

»Zato«, odgovori Mulder, »što ja mislim da je onaj plamteći sudar u kojem je poginuo ovaj čovjek bio samo smicalica, mamac, a da je ovaj čovjek, koji tu leži, još uvijek na slobodi.«

Jedanaesto poglavlje

»Bojim se, dušo.« Elaine Tanner je stiskala spužvu koju je držala u ruci, a crvenkastonarančasta tekućina cijedila se iz nje. Nagnula se iznad kade napunjene povidonsko jodnom otopinom i pritisnula hladnu spužvu na izuzetno bijelu kožu svoga jedinog djeteta.

»FBI... izgleda da znaju sve o tebi«, nastavila je.

Umočila je spužvu natrag u otopinu, ovaj put cijedeći višak ravno na sinova joj leđa. On je zadrhtao, ali nije rekao ništa.

»Iskopali su lijes. Pronašli su tvojeg...« gospođa Tanner zastane. Nije znala baš kako bi to rekla, »...prijatelja«, konačno je izgovorila.

Gospođa Tanner se očajnički trudila da pokaže svojem sinu koliko jaka može biti. Dio nje želio je jecati radi njega, radi nje ali znala je što mora učiniti. Kad bi Leonard osjetio da ona nije stopostotno sigurna u svoju odluku, on ne bi obavio zadaću koja mu je bila nužna da preživi.

»Mislim da te nikada neće ostaviti na miru«, prošaptala je gospođa Tanner. »Vidjela sam policijske automobile kako prolaze pored kuće, kružeći oko naše četvrti. Mislim da nas i sada promatraju.«

Leonard je uzburkao hladnu tekućinu u kadi. Pogledao je svoje ruke. Čak i uz upotrebu povidona trebat će dani dok ne dobije nokte, a tjedni dok ne bude mogao ostavljati otiske prstiju. Njegova koža je u ovoj fazi izgledala poput silikonskog kita rastegnutoj preko njegovih kostiju.

Leonard je slušao svoju majku. Ona je bila jedina osoba na svijetu kojoj je mogao vjerovati.

»Slab si, Leonarde. Moraš vratiti energiju.«

Gospođa Tanner je pričekala trenutak da on to upije. »Znaš što moraš učiniti«, rekla mu je.

Leonard nije govorio. Samo je odmahnuo glavom. Nije želio učiniti to što mu je predlagala, nije čak želio ni da ona izgovara te riječi. A opet, pomislio je, drugog načina nema. Gospođa Tanner se prisilila na smiješak.

»Ti si na svijetu s nekim ciljem i moraš ići dalje«, nastavila je, prelazeći spužvom po ćelavom skalpu svojeg sina. On joj je uzvratio pogled. Oči su mu bile bijele, izuzimajući dvije ružičaste šarenice.

Iako su crte njegova lica uši, nos, usta još uvijek bile samo sirove preteče onoga što će uskoro biti, ona je vidjela sina kojeg voli.

»Ja sam ti majka,« rekla mu je, »a majčina je dužnost brinuti se.«

Leonard Betts više nije mogao podnijeti pogled na svoju majku. Odvratio je pogled i na metalnoj slavini ugledao svoj neoblikovani odraz na kojemu je bio izraz beskrajne tuge.

Agenti Mulder i Scully sjedili su unajmljenom automobilu udaljeni od doma Elaine Tannner oko pola bloka niz ulicu. Mulder je ponudio da sam bude u zasjedi znao je da je njegova partnerica ionako smatra beskorisnom ali Scully je inzistirala da bude s njim. Mulderu se činilo da je to stoga što je željela biti prisutna kad se njegove teorije pokažu pogrešnima.

Za sada je sve bilo mirno, osim bučnih cvrčaka. Mulder je držao kuću na oku. Bio je uvjeren da Leonard Betts, čak i ako iznova oživi, neće samo tako išetati kroz glavna vrata, pa se zato usredotočio na prozore i sjene.

Brižljivo je promatrao kako se svjetla pale i gase. Proračunavao je vrijeme između jednoga i drugoga, pazeći na sve što bi moglo ukazati na to da se u kući nalazi još jedna osoba.

Scully je otpila gutljaj kave, pa pogledala Muldera. »Ako ovaj čovjek i postoji, zašto misliš da će se pojaviti ovdje?« upitala je.

Bilo je to jedno od glavnih pravila provođenja zakona, da će se kriminalac uvijek vratiti na poznato mjesto, ali Scully se pitala ima li još nečega u Mulderovu inzistiranju da kuća bude pod nadzorom.

Mulder prvo slegne ramenima, pa odgovori: »On će pretpostaviti da je u očima FBI-ja mrtvac,« objasni, »a jedina osoba povezana s Bettsom, koja poznaje njegovu tajnu, to je njegova majka.

Želimo li ga ponovno pronaći, onda će to biti preko nje.«

Scully je prihvatila njegovo objašnjenje za zasjedu, iako ne i širu hipotezu, da je Betts nekako regenerirao potpuno novo tijelo. Sjedili su u tišini više od trideset minuta. Scully je već uspjela ovladati vještinom da se ne žali na zadaće poput ove, ali nije mogla prevariti sebe toliko da povjeruje kako su zasjede uzbuđljive.

Noćnu tišinu prekinulo je nešto što je u početku zvučalo veoma udaljeno, a onda se ustrajno pojačavalo: sirena.

Scully pogleda Muldera i primijeti da je i on zbunjen time što bi ovo moglo značiti. Odjednom iza ugla kao projektil dojadi hitna pomoć

Katoličke bolnice Allegheny, sa zavijajućom sirenom i blještavim svjetlima koja su trenutačno zaslijepila dvoje agenata FBI-ja. Dok je hitna pomoć hitala pravo prema kući Elaine Tanner, njezina bljeskajuća crvena i bijela svjetla luđački su se odbijala od prozora starih kuća.

Mulder je prvi izašao iz auta, a Scully odmah za njim. Oboje su izvukli pištolje i sprintali. Kola hitne pomoći značila su Leonard Betts.

Mulder se postavio petnaestak metara ispred vozila prije nego li se ono potpuno zaustavilo. Zauzeo je stav za pucanje noge raširene na širinu ramena, koljena savijena, držeći pištolj s obje ruke. Iako su mu svjetla hitne pomoći onemogućavala da u kabini vidi išta više od sjene, naciljao je pravo u upravljač.

»Izlazite iz vozila!« zaštektao je.

Scully mu je stala uz bok, ciljajući iz tek nešto malo drugačijeg kuta. Mogla je vidjeti dva lika unutar kabine.

»Ruke gore!« naredila je, također držeći svoje oružje.

Tko god da je bio unutra, nije se kretao dovoljno brzo za Muldera.

»Izlazite iz vozila!« ponovio je.

Prvo se iskobeljao vozač, a iako Scully nije mogla vidjeti mnogo, razaznala je da je ćelav i približno jednake veličine kao i Leonard. U svakom slučaju, bio je zbunjen i preplašen.

»Polako, polako«, zamolio je čovjek podignutih ruku. »Koji vrag...?«

Vozač krene prema Mulderu. Scully čvršće stegne pištolj, spremna srušiti cilj na prvi neprijateljski potez, ali čim je ovaj zakoračio na svjetlo, Scully primijeti da se ne radi o Bettsu. Pomalo se opustila. Uspjela je razaznati da je medicinska tehničarka, koja je izlazila iz kola, hispanoamerikanka.

»Što radite ovdje?« zapovjedno je upitala Scully, ne spuštajući svoj pištolj.

»Im-imamo poziv«, zamucala je medicinska tehničarka, držeći dlanove rastvorene prema Scully. »Starija žena koja pati od grudne traume, veliki gubitak krvi. Old Bank Road 3108.«

Tehničarka uznemireno pogleda svojeg vozača. Plašila se za vlastiti život, kao i za život žene u kući.

»To je sve što znamo«, ubaci se vozač.

Scully im je povjerovala. »Ostanite ovdje«, naredila im je

Scully nije ni riječi trebala reći Mulderu. Oboje su se okrenuli i potrčali pločnikom prema kući, Mulder preskočivši prvo kolčanu ogradu, pa ulazne stube jednim skokom.

Mulder je udarcem nogom otvorio vrata i odmah krenuo u predvorje, podignutog pištolja. Scully, isukanog pištolja, čuvala mu je leđa. Mulder se okrenuo svojoj partnerici kad je uočio da je prostorija prazna.

Iako nisu ni progovorili, svjetla hitne pomoći osvjetljavala su prostoriju dovoljno da mogu razviti strategiju razmjenjujući samo nekoliko poznatih pogleda. Mulder se uputio u kuhinju otraga, dok se Scully oprezno popela stubištem.

Mulder je prošao kroz pomična vrata što su vodila u kuhinju Elaine Tanner. Imao je nelagodan osjećaj da ulazi u zamku, ali to se nije slagalo s pričom da se u kući nalazi žena kojoj je potrebna liječnička pomoć. Koliko god da je poželio pozvati pojačanje i rastaviti kuću ciglu po ciglu, morao je ići dalje. Napeo je sluh dok se šunjao po škripavom linoleumu, ali je uspijevao čuti samo Scullyne lake korake na gornjem katu.

Na katu, Scully je imala sličan osjećaj da bi se iza svakih vrata koja otvara mogao skrivati ubojica. Ubojica, svakako. Ali Leonard Betts čovjek na kojem je obavila dvije autopsije? Mozak joj je govorio da to nije moguće, ali bila je to slaba utjeha pred strahom koji joj je prožimao i um i tijelo skoro dodirljivom silinom.

Scully je rastvorila vrata kupaonice i spavaće sobe; ostala su još jedna. Držala je svoj Smith & Wesson paralelno s desnim ramenom, a slobodnom, lijevom rukom je povukla kvaku i gurnula vrata.

Na krevetu pred njom ležao je razlog što je bila pozvana hitna pomoć. Scully spusti svoj pištolj.

»Mulderu!« uzviknula je niz stubište. »Pozovi medicinare!«

U nekom mutnom, udaljenom kutku svoga uma, Scully je bila svjesna Muldera kako se sjuruje na trijem i poziva zdravstvene radnike, ali pozornost joj je sada bila posvećena Elaine Tanner. Starica je bez svijesti ležala na prekrivaču. Tlačni zavoj bio joj je stručno postavljen na ranu, visoko na grudima kod ključne kosti, iako je krv počinjala curiti ispod zavoja. Scully se nagne iznad starice.

Začula je Muldera kako ulazi u sobu iza nje baš kad je podigla zavoj i namrštila se.

»Ima otvorenu ranu«, objavila je. Scully se osvrne prema svom partneru koji nije izgledao nimalo iznenađeno. »Kirurški rez.«

»U tri pokušaja pogodit ću što je uklonjeno«, sarkastično odvrati Mulder.

Medicinski tehničari uđu u sobu, a Scully se pomakne da im napravi mjesta. Implikacije ove očigledne kućne kirurgije potvrđivale su Mulderovu ludu teoriju da se Leonard Betts nalazi negdje vani i da je on ovo učinio. Mulder se razbjjesnio što im se ovo dogodilo ispred nosa.

»Napravio joj je ovo,« srdio se Mulder, »pa nazvao hitnu pomoć.«

»Sudeći po vremenu potrebnom da hitna dođe, moguće je da je on još uvijek ovdje negdje«, zaključi Scully.

Mulder ubaci u petu brzinu, izlazeći iz spavaće sobe kako bi nastavio pretraživati kuću. Scully se ponovno okrene krevetu, gdje su se medicinski tehničari brinuli o Elaine Tanner. Scully se pitala je li to bilo nešto što je njoj učinio njezin sin ili je to učinila ona za svog sina.

Dvanaesto poglavlje

Pet minuta potom, tehničari su podigli nosila i ponijeli Elaine Tanner u prazna ambulantna kola. Nakon što je uvjerala medicinske tehničare da je liječnica, Scully je provjerila većinu životnih funkcija gospođe Tanner. Mulder dotrči do mjesta gdje je stajala Scully. Pretragu je obavio brzo i frenetično.

»Betts je nestao, Scully«, rekao joj je bez daha. »Moramo pješice za njim.«

Scully kretnjom ruke pokaže prema gospođi Tanner. »Ona će preživjeti, Mulderu«, mirno će Scully. »Još se nije skroz izvukla, ali ona bi nam možda mogla reći gdje je on pošao.«

Mulder probavi tu obavijest, pa formulira plan.

»Ti ostani s njom, Scully«, Mulder posegne u džep sakoa i izvuče mobitel. »Pozvat ću mjesnu policijsku upravu da blokira ovu četvrt.«

»U redu«, kimne Scully. Popela se u stražnji dio ambulantnih kola i pridružila se medicinskoj tehničarki. Svaka od njih primila je po jedno krilo dvostrukih vrata, pa ih zalupiše. Medicinska tehničarka doviknula je vozaču da krene i vozilo je ubrzalo dalje od pločnika. Sirena se uključila baš kad je Mulder dobio policijskog dispečera, pa je morao pokriti uho da bi čuo samoga sebe kako govori.

»Ovdje agent Mulder iz FBI-ja.«

Pričekao je dispečerevu potvrdu prije nego što je nastavio. »Imamo ovdje hitnu situaciju u razvoju. Sve dostupne jedinice potrebne su mi na Old Bank Road 3108. Tražimo osumnjičenoga za umorstvo.«

Hitna pomoć jurila je ulicama pitsburškog predgrađa, a Scully i medicinska tehničarka pazivo su pazile na rad srca Elaine Tanner. Ni jednoj se nije sviđalo ono što su vidjele.

U 04:20 sati, vozač je skrenuo na ulaz za hitne slučajeve katoličke bolnice Allegheny, parkiravši ispred jedinog osvjetljenog dijela zgrade. Iskočio je iz kabine, dotrčao otraga i rastvorio dvostruka vrata. Njegova partnerica već je otkvačila kotačiće nosila i pripremila pacijenticu za prijevoz. Par je polako spustio gospođu Tanner iz vozila, pa brižljivo uvezao pacijenticu kroz bolnički ulaz.

Scully je ostala u stražnjem dijelu hitne pomoći, diveći se njihovoj djelotvornosti, pa je izvadila mobitel da bi izvijestila Muldera. On se

javio na prvi zvuk zvona.

»Mulderu, ja sam«, reče Scully, a dah joj poput pare izlazio u pro hladnoj sjevernjačkoj noći. »Spremili smo gospođu Tanner u hitnu službu, ali joj se stanje putem pogoršalo. Morali su napraviti reanimaciju strujom da bi joj srce proradilo, ali nema izgleda da bi se iz nje moglo izvući nešto suvislo barem ne večeras. Što ima kod tebe?«

Mulder je slušao hodajući niz Old Bank Road. Tri policijske patrole bile su parkirane uz rub ceste, a njihova plava i bijela svjetla obrtala su se u golemim krugovima po četvrti, dok su uniformirani policajci išli od vrata do vrata.

»Mi ovdje idemo od kuće do kuće, Scully«, obavijesti je Mulder. »Ne znam što bih drugo napravio.«

Dok je Mulder govorio, Scully je sišla sa stražnjeg odbojnika ambulantnih kola, telefona pritisnutog uz uho. Promatrala je kako jedan liječnik u unutrašnjosti bolnice dočekuje medicinske tehničare i preuzima njihovu pacijenticu. Scully je bila krenula unutra za njima, ali je odjednom osjetila kako joj je nešto kapnulo na glavu. Onda je stala. Podignula je ruku i dodirnula se po kosi.

»Dovode i okružni helikopter,« nastavi Mulder, »ali do tada, rekao bih da Betts ima dobre izgleda da se izvuče.«

Dok je on govorio, Scully je pogledala vrške svojih prstiju. Bili su mokri. I crvenkasto narančasti.

Duboko udahnuvši, Scully se okrenula i ugledala tanki mlaz povidonsko jodne otopine kako curi s krova hitne pomoći nad njom. Tamo gdje je potočić dosegnuo vrh dvostrukih vrata, polako je kapao, kap po kap, na pločnik. U uhu joj je još bio Mulderov glas.

»Ukoliko ga je netko povezao ili ako je ukrao auto, može biti da je zauvijek nestao, ali on je očito sve ovo jako dobro razradio. Pa, ako ima išta što možeš večeras izvući iz gospođe Tanner bilo što.«

Prekine ga Scullyn uzbuđeni šapat. »Mulderu, dolazi ovamo!«

»Što?«

»Odmah dolazi ovamo!«

Mulder više nije pitao. Isključio je mobitel i potrčao prema unajmljenom automobilu.

Scully je spremila svoj telefon. Otkopčala je korice svoga pištolja i tiho se ponovno popela na stražnji odbojnik. Iskoristivši kvaku na vratima kao uporište za nogu, oprezno se popela i povirila na krov vozila, držeći pištolj pred sobom. Kad joj se glava našla iznad vrha, ugledala je dokaz pred sobom. Gore nije bilo nikoga, ali su se jasno mogle vidjeti lokvice povidonsko jodne otopine i dva crvenkastosmeđa otiska ruku.

Baš kad se Scully namjeravala spustiti dolje, netko ju je dograbio za stopalo, za ono na kojem joj se nalazila sva težina i povukao je s kvake. Scully se iznenada našla kako pada unatrag prema pločniku, ali u tlo nije udarila. Taj koji ju je bio dograbio za stopalo, sada ju je objmio oko struka i ubacio u stražnji dio kola hitne pomoći.

Scully je lupila u ormarić s opremom, koji se od udarca otvorio. Ispale su gaze, injekcije i plastične bočice s alkoholom. Scully se otkotrljala na leđa i izvukla oružje na svoga napadača.

Bio je to Leonard Betts.

Ili barem nekakva verzija Leonarda Bettsa. Nosio je odoru medicinskog tehničara, ali Scully je jasno mogla razabrati njegovo neoblikovano lice: crte tog lica kao da su bile prekrivene odvratnim slojem mutantskog mesa.

Oklijevala je trenutak prije nego što je zapucala sasvim dovoljno da joj Betts izbije pištolj iz ruku nadlanicom svoje ljigave bijele ruke. Betts dohvati pištolj i izbaci ga iz kola, pa je grubo gurne prema kabini. Scully glavom tvrdo udari u vozačevo sjedište. Ošamućena, ona digne pogled i vidje Bettsa kako za sobom zatvara stražnja vrata. Bila je u klopci. Mogla je nanjušiti povidon s njegove kože. Potom je Betts podigao nešto. Scully je trebao koji trenutak da se usredotoči u tami hitne pomoći, ali kad je on pomaknuo ruku na svjetlu, ona prepozna skalpel. Betts trenutačno zastane i zagleda se u nju. Onda progovori.

»Žao mi je«, reče on Scully, »ali imaš nešto što je meni potrebno.«

Scully ga je gledala u oči. Osupnule su je te riječi, ono što bi možda mogle značiti. Imala je čudan dojam da je iskren da mu je doista žao zbog onoga što namjerava učiniti. No, nije imala puno vremena da razmišlja o tome.

Betts navali na nju, skalpela usmjerenog ravno u njezine grudi. Scully je uspjela blokirati udarac, zgrabivši lijevom rukom Bettsovu ruku s oružjem, a desnom podlakticom se obranila od oštrice. On oslobodi svoju ruku i ponovno je pokuša zasjeći, ali Scully je odbila skalpel, ovaj put lijevom rukom. Ona povuče svoju slobodnu ruku i odvali Bettsa desnim krošecom tako da je posrnuo. Dok je on teturao, Scully ga je uspjela udariti ravno u grudi i još više ga udaljiti od sebe.

Uspjela se pridići, a Betts je opet jurnuo na nju. Ovaj je put Scully bila spremna za napad. Snažno ga je udarila, odvalivši ga petom u pazuh. On se zateturio unatrag. Drugi Scullyn udarac pogodio ga je s druge strane u rebra. Po zvuku krckanja znala je da mu je slomila rebra. Silina udarca odbacila je Bettsa u vrata hitne pomoći. Rukom kojom je držao skalpel udario je u prozor, razmrskavši staklo.

Betts je zauriao, okrenuvši se da pogleda izranjavanu ruku. Scully je ugledala prigodu da ga dokrajči. No, kako mu se približila, Betts se neočekivano okrenuo i gadnim udarcem tresnuo Scully po obrazu, od čega je ona odletjela. Dok joj se krv slijevala iz posjekotine iznad oka, Scully se potrudila otkotrljati koliko god su dopuštala zakrčena ambulantna kola. Okrenula se, dolazeći do daha, dok je Betts kroz razbijeni prozor uvlačio svoju ruku natrag u vozilo. Krv je šikljala iz desetak razderotina na njegovoj ruci. Betts je od bola pao na koljena, držeći se za krvavu ruku, ali Scully je zamijetila da je uspio zadržati kirurški skalpel. Očajnički je pregledavala police oko sebe ne bi li i ona našla kakvo oružje još jedan skalpel, veliku injekciju, pilu za kosti, bilo što.

Ono što je ugledala na podu pored sebe bilo bi smiješno da se nije borila za svoj život to seteško moglo nazvati oružjem. Uključila je četvrtasti električni aparatič za reanimaciju. Stroj je zazujao, a Scully se nijemo pomolila da se napuni na vrijeme.

Betts je posrnuo na policu i sve stvari koje ranije nisu pale, sada su se našle na podu hitne pomoći. Odjednom Betts kao da se sjetio svoje misije. Jurnuo je po kolima prema Scully, ciljajući oštricom skalpela na njezino grlo.

Scully je bila spremna. Čekala je nalet težine svoga napadača na nogama, ali ga je pustila da joj se približi sve dok se nisu našli skoro licem u lice. Kad joj je skalpel krenuo prema licu, Scully je podigla

dvije pločice za električnu reanimaciju i stisnula ih na Bettsove sljepoočnice.

Uz bučni BR-RUM, tri stotine džula elektriciteta eksplodiralo je kroz Bettsovu lubanju, odbacujući ga unatrag kroz dvostruka vrata kola.

Srušio se poput krpene lutke na tlo ispred ulaza u hitnu službu.

Scully je mogla čuti kako se približavaju policijske sirene. Sjela je i ispustila pločice za reanimaciju. Još uvijek teško dišući, zurila je u Bettsovo nepokretno obličje. Nije skidala pogleda s njega, čak ni kad su dvoje medicinskih tehničara i jedan čuvar dotrčali iz bolnice i okupili se oko tijela.

Što je ono bio rekao?

Imaš nešto što je meni potrebno.

Trinaesto poglavlje

Električna vrata ulaza u hitnu službu zazujala su kad je Mulder izašao iz zgrade, tražeći svoju partnericu. Prošao je preko bolničkog parkirališta koje je sada bilo osvijetljeno plavim i crvenim svjetlima tri zaustavljena policijska vozila. Uniformirani policajci miljeli su naokolo s rastvorenim notesima.

Mulder je pronašao Scully kako sjedi na suvozačevu sjedištu njihova unajmljenog automobila. Primijetio je odsutan pogled u njezinim očima.

Mulder je bio prisilio Scully da potraži liječničku pomoć. Zavoj preko posjekotine na njezinu čelu vjerojatno će se pobrinuti da joj ne ostane ožiljak. Scully je podigla pogled kad je on prišao. Njezino pitanje nije trebalo postavljati.

»Prije deset minuta su službeno otpisali Bettsa«, ustvrdio je Mulder.

»Mrtav je?« upita Scully kojoj je trebala potvrda.

Mulder je samo kimnuo. Nije baš bio siguran kako odgovoriti na to pitanje. »Onoliko koliko se zna.«

Mulder je zamijetio kako je Scully tu novost primila nekako s olakšanjem, što nije bilo slično njoj. Obično je više voljela da oni koje uhvati budu na sigurnom iza rešetaka. Mulder odluči nastaviti s manje mračnim obavijestima.

»Međutim, njegova majka je živa. Uglavnom zbog stručnosti s kojom je Betts obradio njezinu ranu. Izvući će se... barem za sada.«

Ta stanika do koje je došlo prije Mulderove završne primjedbe uznemirila je Scully. To je značilo da gospođa Tanner možda neće dugo živjeti čak i ako se sada izvuče. Scully se učini da zna zašto.

»Rak?« upitala je.

Mulder je kimnuo, pa provjerio u svojem notesu. »Metastazirani rabdomiosarkom, da budem precizan. Već je i ranije bila na tretmanu zbog toga. Prije tri mjeseca dobila je čistu otpusnicu.«

Scully je pomno promislila o toj informaciji, prisjećajući se onoga što joj je Mulder rekao da je čuo od Michele. Wilkes Betts je posjedovao izuzetnu sposobnost dijagnosticiranja raka. Mulder je čak nagađao da mu je to njegova potreba pružila istančaniju osjetljivost. U to je

vrijeme Scully držala da je ta teorija u najmanju ruku nategnuta. Sad više nije bila tako sigurna. Previše se toga dogodilo. Obistinilo se previše onoga što je Mulder predviđao.

Mulder je osjetio da je njegova partnerica zabrinuta. Pretpostavio je, netočno, da se to odnosilo na oduzimanje života. »Dobro si se ponijela, Scully«, rekao je s ohrabrujućim smiješkom. »Trebala bi biti ponosna.«

Scully pogleda Muldera skoro kao da ga vidi prvi put. Bila mu je zahvalna na ljubaznosti, ali mu nije uspjela uzvratiti smiješkom. Na trenutak je pomislila da ispriča Mulderu ono što joj je Betts bio rekao. Pitala se i može li on do toga doći sam. Izvještaje je pročitao. Je li već došao do pitanja koja je i Scully sebi postavljala? Zašto je Betts napao Scully sa skalpelom? Zašto nije upotrijebio pištolj kad je imao priliku? Koji je motiv imao da uopće napadne Scully? Jer, već je bio pobjegao s mjesta zločina. Kakvu je korist tu vidio? U Scullynom je umu postojao samo jedan odgovor na sve to, a taj ju je nasrtn plašio.

Kad je konačno odgovorila, Scully se ponadala da zvuči samo umorno.

»Mulderu«, rekla je drhtavim glasom. »Hoću kući.«

Mulder kimne, govoreći sam sebi da ne treba navaljivati. O tome što je muči, pričat će mu kad bude spremna. Nježno je zatvorio suvozačeva vrata njihova unajmljenog automobila, pa zaobišao vozilo i sjeo za upravljač. Dok su izlazili s parkirališta, Scully je u zrcalu promatrala kako bolnica nestaje.

XXX XXX XXX

Jedino gdje je Scully u sljedećih šesnaest sati uspijevala malo usnuti bilo je pri povratku, u avionima, a i tada je taj san bio nepostojan. Otišla je na posao, iako to nije bilo ni očekivano ni potrebno. Iz nekih razloga joj se ispunjavanje obrazaca činilo primamljivijim od povratka u prazan stan.

Scully je piljila u svoj završni izvještaj o Bettsovom slučaju dugo prije nego što ga je predala, pitajući se zašto je izabrala isključiti iz njega

one riječi koje joj je Betts bio izgovorio u stražnjem dijelu kola hitne pomoći.

Te riječi nisu značile ništa.

To si je ponavljala cijelim putem do kuće.

Scully je bila spremna za postelju kad su završile vijesti lokalne vašingtonske TV stanice. Namjestila je buđenje za osam ujutro, znajući da će Mulder već i zaboraviti većinu pročitano Washington Posta kad ona stigne na posao.

Kad se Scully probudila, na crvenom ispisu digitalnog sata pisalo je 02:08. Ležala je u krevetu nekoliko minuta, a onda joj je tijelo potreslo dugo kašljanje. Prevrnula se negdje stoti put te noći i uključila noćnu svjetiljku. Možda joj je bolje da malo čita. Kad su joj se oči prilagodile na svjetlost, Scully uoči nešto na svojem jastuku.

Kapljice krvi.

Scully posegne rukom i dodirne jastuk, pa se zagleda u svježu krv na svom prstu. Kako je prignula glavu, osjetila je nešto toplo na usnama. Dodirnula je usnu i osjetila tanki mlaz krvi kako joj curi iz nosnice.

Dana Scully se nije morala posavjetovati ni sa jednim od gomile liječničkih priručnika na policama u njezinu stanu. Prepoznala je simptome. Bili su to upozoravajući znaci raka.

KRAJ

ŽELEZNI

www.CroWarez.org

www.BosnaUnited.net

BosnaUnited.net
BiH Warez Scene

Table of Contents

[EVERETT OWENS – DOSJE X – OBNAVLJANJE](#)

[U tvoje zdravlje...](#)

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Deseto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Dvanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[KRAJ](#)